

DZIENNIK USTAW RZECZYPOSPOLITEJ POLSKIEJ

Warszawa, dnia 31 maja 1999 r.

Nr 49

TREŚĆ:

Poz.:

USTAWY:

- 483 — z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej 2685
484 — z dnia 6 maja 1999 r. o zmianie ustawy o gospodarowaniu nieruchomościami rolnymi Skarbu Państwa oraz o zmianie niektórych ustaw 2705
485 — z dnia 7 maja 1999 r. o zmianie ustawy o finansach publicznych 2711
486 — z dnia 7 maja 1999 r. o zmianie ustawy o rehabilitacji zawodowej i społecznej oraz zatrudnianiu osób niepełnosprawnych 2712

ROZPORZĄDZENIE RADY MINISTRÓW

- 487 — z dnia 19 maja 1999 r. w sprawie częściowego rozdysponowania rezerwy etatów kalkulacyjnych, środków i limitów na wynagrodzenia, przeznaczonej na zmiany organizacyjne w 1999 r. 2713

ROZPORZĄDZENIA:

- 488 — Ministra Pracy i Polityki Socjalnej z dnia 21 maja 1999 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie szczegółowych zasad ustalania podstawy wymiaru składek na ubezpieczenia emerytalne i rentowe 2714
489 — Ministra Rolnictwa i Gospodarki Żywnościowej z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie zasad sprawowania nadzoru specjalistycznego nad Społeczną Strażą Rybacką oraz ramowego regulaminu tej straży 2715
490 — Ministra Sprawiedliwości z dnia 28 maja 1999 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie utworzenia sądów gospodarczych w sądach okręgowych i sądach rejonowych oraz ustalenia ich siedzib i obszarów właściwości 2717
491 — Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 10 maja 1999 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie postępowania z kierowcami naruszającymi przepisy ruchu drogowego 2718
492 — Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 10 maja 1999 r. w sprawie określenia wymagań, jakim powinni odpowiadać wojewódzcy inspektorzy nadzoru geodezyjnego i kartograficznego, geodeci województw, geodeci powiatowi i geodeci gminni 2719
493 — Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 17 maja 1999 r. w sprawie określenia rodzajów materiałów stanowiących państwowy zasób geodezyjny i kartograficzny, sposobu i trybu ich gromadzenia i wyłączenia z zasobu oraz udostępniania zasobu 2720
494 — Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 18 maja 1999 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie umundurowania policjantów 2729
495 — Ministra Spraw Wewnętrznych i Administracji z dnia 21 maja 1999 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków otrzymywania przez strażaków Państwowej Straży Pożarnej równoważnika pieniężnego w zamian za nie wydane przedmioty umundurowania, sposobu ustalania jego wysokości oraz szczegółowych zasad wypłacania 2732
496 — Ministra Transportu i Gospodarki Morskiej z dnia 21 maja 1999 r. zmieniające rozporządzenie w sprawie warunków i trybu wydawania zezwoleń na przejazdy pojazdów nienormatywnych 2735

WYROKI TRYBUNAŁU KONSTYTUCYJNEGO:

- 497 — z dnia 24 maja 1999 r. sygn. akt P. 10/98 2735
498 — z dnia 25 maja 1999 r. sygn. akt SK. 9/98 2736

483

USTAWA

z dnia 18 grudnia 1998 r.

o służbie cywilnej.

Rozdział 1

Przepisy ogólne

Art. 1. W celu zapewnienia zawodowego, rzetelnego, bezstronnego i politycznie neutralnego wykonywania zadań państwa ustanawia się służbę cywilną oraz

określa zasady dostępu do tej służby, zasady jej organizacji, funkcjonowania i rozwoju.

Art. 2. 1. Korpus służby cywilnej tworzą pracownicy zatrudnieni na stanowiskach urzędniczych w:

1) Kancelarii Prezesa Rady Ministrów,

- 2) urzędach ministrów i przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów oraz urzędach centralnych organów administracji rządowej,
 - 3) urzędach wojewódzkich oraz innych urzędach stanowiących aparat pomocniczy terenowych organów administracji rządowej podległych ministrom lub centralnym organom administracji rządowej,
 - 4) Rządowym Centrum Studiów Strategicznych,
 - 5) komendach, inspektoratach i innych jednostkach organizacyjnych stanowiących aparat pomocniczy kierowników zespolonych służb, inspekcji i straży wojewódzkich oraz kierowników powiatowych służb, inspekcji i straży, chyba że odrębne ustawy stanowią inaczej,
 - 6) ¹⁾
 - 7) ¹⁾
- zwanych dalej „urzędami”.

2. Prezes Rady Ministrów, w drodze rozporządzenia, określa:

- 1) grupy stanowisk urzędniczych,
- 2) wykaz stanowisk w poszczególnych grupach,
- 3) kwalifikacje zawodowe pracowników wymagane do wykonywania pracy na stanowiskach urzędniczych, w zakresie nie uregulowanym w przepisach szczególnych.

3. Stanowiska urzędnicze w urzędach mogą zajmować także osoby oddelegowane na podstawie odrębnych przepisów do wykonywania zadań poza jednostką organizacyjną, w której są zatrudnione.

4. Prawa i obowiązki członków korpusu służby zagranicznej oraz zasady organizacji i funkcjonowania tej służby określa odrębna ustawa.

Art. 3. W rozumieniu ustawy:

- 1) pracownik służby cywilnej oznacza osobę zatrudnioną na podstawie umowy o pracę zgodnie z zasadami określonymi w ustawie,
- 2) urzędnik służby cywilnej oznacza osobę zatrudnioną na podstawie mianowania zgodnie z zasadami określonymi w ustawie,
- 3) członek korpusu służby cywilnej oznacza osobę, o której mowa w pkt 1 oraz w pkt 2.

Art. 4. W służbie cywilnej może być zatrudniona osoba, która:

- 1) jest obywatelem polskim,
- 2) korzysta z pełni praw publicznych,
- 3) nie była karana za przestępstwo popełnione umyślnie,
- 4) posiada kwalifikacje wymagane w służbie cywilnej,
- 5) cieszy się nieposzlakowaną opinią.

Art. 5. Każdy obywatel ma prawo do informacji o wolnych stanowiskach pracy w służbie cywilnej,

a nabór do służby cywilnej jest otwarty oraz konkurencyjny.

Art. 6. 1. Limit mianowań urzędników w służbie cywilnej na dany rok budżetowy oraz limity i środki finansowe na wynagrodzenia i szkolenia członków korpusu służby cywilnej określa ustawa budżetowa.

2. Rada Ministrów ustala corocznie trzyletni plan limitu mianowań urzędników w służbie cywilnej i przedkłada go do wiadomości Sejmowi równocześnie z projektem ustawy budżetowej.

Art. 7. 1. W sprawach wynikających ze stosunku pracy członka korpusu służby cywilnej, nie uregulowanych w ustawie, stosuje się przepisy Kodeksu pracy i inne przepisy prawa pracy.

2. Spory o roszczenia ze stosunku pracy członka korpusu służby cywilnej rozpatrywane są przez sądy pracy, chyba że ustawa stanowi inaczej.

Rozdział 2

Organizacja służby cywilnej

Art. 8. 1. Szef Służby Cywilnej jest centralnym organem administracji rządowej właściwym w sprawach służby cywilnej w zakresie określonym ustawą.

2. Szef Służby Cywilnej podlega Prezesowi Rady Ministrów.

Art. 9. 1. Szefa Służby Cywilnej powołuje, po zasięgnięciu opinii Rady Służby Cywilnej, Prezes Rady Ministrów spośród urzędników służby cywilnej.

2. Kadencja Szefa Służby Cywilnej trwa 5 lat, licząc od dnia powołania; Szef Służby Cywilnej pełni obowiązki do dnia powołania jego następcy.

3. Kadencja Szefa Służby Cywilnej wygasa w razie jego śmierci lub odwołania.

4. Prezes Rady Ministrów odwołuje Szefa Służby Cywilnej w razie:

- 1) rezygnacji ze stanowiska,
- 2) utraty zdolności do pełnienia powierzonych obowiązków na skutek długotrwałej choroby, trwającej co najmniej 6 miesięcy.

5. Prezes Rady Ministrów odwołuje Szefa Służby Cywilnej także w przypadku, gdy przestał on odpowiadać jednemu z warunków określonych w art. 4. Odwołanie w przypadkach, o których mowa w art. 4 pkt 4 i 5, następuje za zgodą co najmniej 2/3 składu Rady Służby Cywilnej.

Art. 10. 1. Szef Służby Cywilnej wykonuje zadania wynikające z ustawy przy pomocy zastępcy Szefa Służby Cywilnej.

2. Zastępcę Szefa Służby Cywilnej powołuje spośród urzędników służby cywilnej i odwołuje Prezes Rady Ministrów — na wniosek Szefa Służby Cywilnej.

Art. 11. Zadania służby cywilnej realizuje Szef Służby Cywilnej przy pomocy dyrektorów generalnych urzędów.

¹⁾ Pominięto jako niezgodny z art. 153 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stosownie do wyroku Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 kwietnia 1999 r. sygn. akt K. 3/99 (Monitor Polski Nr 16, poz. 227).

Art. 12. 1. Szef Służby Cywilnej w szczególności:

- 1) czuwa nad przestrzeganiem zasad służby cywilnej,
- 2) kieruje procesem zarządzania kadrami w służbie cywilnej,
- 3) gromadzi informacje o korpusie służby cywilnej,
- 4) planuje i nadzoruje wykorzystanie środków, o których mowa w art. 6 ust. 1,
- 5) organizuje i prowadzi postępowanie kwalifikacyjne w służbie cywilnej,
- 6) prowadzi konkursy na wyższe stanowiska w służbie cywilnej,
- 7) prowadzi ewidencję jednostek upoważnionych do organizowania i prowadzenia szkoleń w służbie cywilnej,
- 8) przygotowuje projekty aktów normatywnych przewidzianych w ustawie,
- 9) upowszechnia informacje o służbie cywilnej,
- 10) wydaje Biuletyn Służby Cywilnej.

2. Szef Służby Cywilnej przedstawia Prezesowi Rady Ministrów coroczne sprawozdanie o stanie służby cywilnej i o realizacji zadań tej służby.

3. Szef Służby Cywilnej może tworzyć zespoły i komisje jako organy pomocnicze lub opiniotwórczo-doradcze w sprawach należących do zakresu działania Szefa Służby Cywilnej.

Art. 13. 1. Obsługę Szefa Służby Cywilnej zapewnia Urząd Służby Cywilnej.

2. Organizację Urzędu Służby Cywilnej określa statut nadany, w drodze rozporządzenia, przez Prezesa Rady Ministrów. Statut Urzędu Służby Cywilnej reguluje w szczególności zadania, strukturę organizacyjną i zasady udzielania pełnomocnictw.

Art. 14. 1. Tworzy się Radę Służby Cywilnej jako organ opiniodawczo-doradczy Prezesa Rady Ministrów oraz oceniający przebieg postępowań kwalifikacyjnych i konkursowych w służbie cywilnej z punktu widzenia zasad określonych w art. 1.

2. Rada Służby Cywilnej w szczególności:

- 1) wyraża opinie w sprawach służby cywilnej przedstawianych jej przez Prezesa Rady Ministrów lub Szefa Służby Cywilnej oraz z własnej inicjatywy,
- 2) opiniuje projekt ustawy budżetowej w części dotyczącej służby cywilnej oraz wyraża opinię o corocznym wykonaniu budżetu w tym zakresie,
- 3) opiniuje projekty aktów normatywnych dotyczących służby cywilnej,
- 4) opiniuje kryteria ocen urzędników służby cywilnej i sposób przeprowadzania tych ocen,
- 5) opiniuje zasady awansowania urzędników służby cywilnej,
- 6) opiniuje plan szkoleń w służbie cywilnej,
- 7) wyraża opinię w sprawach etyki zawodowej korpusu służby cywilnej,

8) wyraża opinię o kandydacie na stanowisko Szefa Służby Cywilnej przedstawionym jej przez Prezesa Rady Ministrów,

9) opiniuje projekt regulaminu określającego tryb pracy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej Służby Cywilnej,

10) opiniuje coroczne sprawozdania Szefa Służby Cywilnej.

Art. 15. 1. Rada Służby Cywilnej liczy 16 członków.

2. Prezes Rady Ministrów powołuje 8 członków Rady Służby Cywilnej spośród osób, odpowiadających warunkom określonym w art. 4 pkt 1—3 i 5, których wiedza, doświadczenie i autorytet dają rękojmię prawidłowej realizacji zadań Rady.

3. Prezes Rady Ministrów powołuje 8 członków Rady Służby Cywilnej spośród osób reprezentujących wszystkie kluby parlamentarne, odpowiadających warunkom określonym w art. 4 pkt 1—3 i 5.

4. Prezes Rady Ministrów powołuje przewodniczącego Rady Służby Cywilnej.

5. Rada wybiera wiceprzewodniczącego Rady ze swojego grona na wniosek przewodniczącego Rady.

Art. 16. 1. Kadencja członków Rady Służby Cywilnej powołanych na podstawie art. 15 ust. 2 trwa 6 lat, przy czym co 3 lata kończy się kadencja połowy liczby członków.

2. Kadencja członków Rady Służby Cywilnej powołanych na podstawie art. 15 ust. 3 trwa odpowiednio do kadencji Sejmu i Senatu.

3. Członkowie Rady pełnią swoje funkcje do czasu powołania ich następców.

Art. 17. 1. Członkostwo w Radzie Służby Cywilnej wygasa:

- 1) w razie śmierci członka Rady,
- 2) jeżeli członek Rady, o którym mowa w art. 15 ust. 2, przestał odpowiadać jednemu z warunków określonych w art. 4 pkt 1—3.

2. Prezes Rady Ministrów odwołuje członka Rady Służby Cywilnej, na wniosek Rady, w razie:

- 1) niewykonywania obowiązków członka Rady,
- 2) choroby uniemożliwiającej sprawowanie funkcji członka Rady.

3. Prezes Rady Ministrów odwołuje członka Rady również w razie złożenia przez członka Rady rezygnacji.

4. Prezes Rady Ministrów odwołuje członka Rady w przypadku, gdy przestał on odpowiadać warunkowi określonym w art. 4 pkt 5, za zgodą co najmniej 2/3 składu Rady Służby Cywilnej.

5. W przypadku wygaśnięcia członkostwa w Radzie lub odwołania członka Rady przed upływem kadencji Prezes Rady Ministrów powołuje nowego członka Rady na okres do końca tej kadencji.

Art. 18. 1. Tryb pracy Rady Służby Cywilnej określa regulamin ustalany przez Radę.

2. Obsługę prac Rady Służby Cywilnej zapewnia Kancelaria Prezesa Rady Ministrów.

Art. 19. Prezes Rady Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, wysokość wynagrodzenia przewodniczącego, wiceprzewodniczącego i pozostałych członków Rady Służby Cywilnej, ustalanej jako wielokrotność najniższego wynagrodzenia za pracę pracowników. Posłom i senatorom powołanym w skład Rady Służby Cywilnej wynagrodzenie nie przysługuje.

Art. 20. 1. W urzędach tworzy się, z zastrzeżeniem ust. 4 i 5, stanowisko dyrektora generalnego urzędu, który podlega bezpośrednio właściwemu ministrowi, kierownikowi urzędu centralnego lub wojewodzie.

2. Dyrektor generalny urzędu:

- 1) zapewnia funkcjonowanie i ciągłość pracy urzędu, warunki jego działania, a także organizację pracy, w szczególności przez:
 - a) sprawowanie bezpośredniego nadzoru nad komórkami organizacyjnymi urzędu w zakresie prawidłowego wykonywania przez nie zadań określonych przez organ administracji rządowej, z wyjątkiem komórek bezpośrednio nadzorowanych przez ten organ na podstawie ustaw,
 - b) nadzorowanie organizacyjne przebiegu prac nad terminowym przygotowaniem projektu budżetu i układu wykonawczego budżetu w części dotyczącej urzędu,
 - c) występowanie z wnioskiem do właściwego organu administracji rządowej o nadanie regulaminu organizacyjnego urzędu lub jego komórek organizacyjnych, a następnie ustalanie regulaminu pracy,
 - d) gospodarowanie mieniem urzędu, w tym zlecanie usług i dokonywanie zakupów dla urzędu oraz zapewnianie prowadzenia ewidencji majątku urzędu,
 - e) reprezentowanie Skarbu Państwa w odniesieniu do mienia urzędu, z zastrzeżeniem art. 26 pkt 1 ustawy z dnia 5 czerwca 1998 r. o administracji rządowej w województwie (Dz. U. Nr 91, poz. 577),
 - f) prowadzenie kontroli wewnętrznej w urzędzie,
 - g) sprawowanie nadzoru nad gospodarstwami pomocniczymi urzędu,
 - h) zapewnianie przestrzegania przepisów o tajemnicy ustawowo chronionej,
 - i) zapewnianie przestrzegania zasad techniki prawodawczej,
- 2) dokonuje czynności z zakresu prawa pracy wobec osób zatrudnionych w urzędzie, chyba że ustawa stanowi inaczej, oraz realizuje politykę personalną w służbie cywilnej, a w szczególności:
 - a) dokonuje czynności wynikających z nawiązania i trwania stosunku pracy z członkami korpusu służby cywilnej oraz czynności związanych z ustaniem stosunku pracy,

b) dysponuje funduszem nagród, chyba że odrębne przepisy stanowią inaczej,

c) administruje środkami zakładowego funduszu świadczeń socjalnych w urzędzie,

3) wykonuje określone zadania kierownika urzędu, jeżeli odrębne przepisy tak stanowią,

4) wykonuje inne zadania z upoważnienia organu administracji rządowej.

3. Dyrektor generalny urzędu niezwłocznie wyznacza, w uzgodnieniu z właściwym organem administracji rządowej, zastępującego go dyrektora departamentu (komórki równorzędnej) lub wydziału (komórki równorzędnej). O ustanowieniu zastępstwa dyrektor generalny niezwłocznie zawiadamia Szefa Służby Cywilnej.

4. Zadania przewidziane w ustawie dla dyrektora generalnego urzędu wykonują w urzędach terenowych organów administracji rządowej podległych ministrom lub centralnym organom administracji rządowej oraz w urzędach, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 5, kierownicy tych urzędów.²⁾

5. Prezes Rady Ministrów może określić, w drodze rozporządzenia, urzędy centralnych organów administracji rządowej, w których nie tworzy się stanowiska dyrektora generalnego urzędu ze względu na specjalistyczny charakter zadań wykonywanych przez te urzędy.

6. Zadania przewidziane w ustawie dla dyrektora generalnego urzędu wykonują w urzędach, o których mowa w ust. 5, kierownicy tych urzędów. Do kierowników urzędów, o których mowa w ust. 5, oraz do ich zastępców stosuje się odpowiednio przepisy dotyczące dyrektora generalnego określone w ustawie i w odrębnych przepisach.

7. W terminie 6 miesięcy od dnia wejścia w życie przepisów wydanych na podstawie ust. 5, stanowiska kierowników urzędów określonych w tych przepisach oraz stanowiska ich zastępców zostaną obsadzone w drodze konkursu.

Rozdział 3

Nawiązanie stosunku pracy w służbie cywilnej

Art. 21. 1. Dyrektor generalny urzędu organizuje nabór kandydatów do korpusu służby cywilnej.

2. Nabór, o którym mowa w ust. 1, dotyczy także absolwentów Krajowej Szkoły Administracji Publicznej.

Art. 22. 1. Dyrektor generalny urzędu, z zastrzeżeniem art. 23, ma obowiązek upowszechniać informacje o wolnych stanowiskach pracy w służbie cywilnej w kierowanym przez siebie urzędzie poprzez umieszczenie ogłoszenia w miejscu powszechnie dostępnym

²⁾ Pominęto treść dotyczącą regionalnych izb obrachunkowych i samorządowych kolegiów odwoławczych jako niezgodną z art. 153 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stosownie do wyroku Trybunału Konstytucyjnego powołanego w przypisie 1.

w siedzibie urzędu, a także poprzez opublikowanie go w Biuletynie Służby Cywilnej.

2. Ogłoszenie powinno zawierać:

- 1) nazwę i adres urzędu,
- 2) określenie stanowiska pracy,
- 3) wymagania związane ze stanowiskiem pracy zgodnie z opisem danego stanowiska, ze wskazaniem, które z nich są niezbędne, a które dodatkowe,
- 4) zakres zadań wykonywanych na stanowisku pracy,
- 5) wskazanie wymaganych dokumentów,
- 6) termin i miejsce składania dokumentów.

3. Umieszczenie ogłoszenia w Biuletynie Służby Cywilnej jest bezpłatne.

Art. 23. Prezes Rady Ministrów, zgodnie z odrębnymi przepisami, wskazuje absolwentom kolejnych roczników Krajowej Szkoły Administracji Publicznej pierwsze stanowiska pracy w służbie cywilnej przedstawione przez Szefa Służby Cywilnej, z wyjątkiem wyższych stanowisk w służbie cywilnej.

Art. 24. Stosunek pracy pracownika służby cywilnej nawiązuje się na podstawie umowy o pracę na czas nie określony lub na czas określony, nie dłuższy niż 3 lata. W przypadku umowy na czas określony wcześniejsze rozwiązanie stosunku pracy może być dokonane za dwutygodniowym wypowiedzeniem.

Art. 25. 1. W przypadku osób podejmujących po raz pierwszy pracę w służbie cywilnej umowę o pracę zawiera się na czas określony; w czasie trwania umowy osoby te obowiązane są do odbycia służby przygotowawczej, z zastrzeżeniem art. 27.

2. Służba przygotowawcza ma na celu teoretyczne i praktyczne przygotowanie pracownika służby cywilnej do należytego wykonywania obowiązków służbowych.

3. Dyrektor generalny urzędu powołuje komisję egzaminacyjną do oceny umiejętności praktycznego stosowania przez kandydata wiedzy zdobytej podczas służby przygotowawczej.

4. Służba przygotowawcza trwa 6 miesięcy i kończy się nie później niż po upływie 18 miesięcy od podjęcia przez pracownika pracy w danym urzędzie. Służba przygotowawcza kończy się oceną komisji egzaminacyjnej.

5. Dyrektor generalny urzędu, na podstawie oceny komisji egzaminacyjnej, zawiera z pracownikiem umowę o pracę na czas nie określony lub umowę o pracę rozwiązuje.

Art. 26. 1. Służbę przygotowawczą organizuje dyrektor generalny urzędu, zgodnie z programem opracowanym przez Szefa Służby Cywilnej w porozumieniu z Krajową Szkołą Administracji Publicznej i publikowanym w Biuletynie Służby Cywilnej.

2. Program służby przygotowawczej może być rozszerzony przez dyrektora generalnego urzędu o część

specjalistyczną, uwzględniającą zadania danego urzędu.

Art. 27. 1. Absolwenci Krajowej Szkoły Administracji Publicznej zwolnieni są z odbywania służby przygotowawczej.

2. Dyrektor generalny urzędu może skrócić okres służby przygotowawczej lub zwolnić z obowiązku jej odbywania pracownika, który wykaże się wymaganą programem służby przygotowawczej wiedzą teoretyczną, umiejętnościami stosowania tej wiedzy w praktyce oraz znajomością organizacji i zasad funkcjonowania urzędu.

Art. 28. O uzyskanie mianowania w służbie cywilnej może ubiegać się osoba, która:

- 1) jest pracownikiem służby cywilnej,
- 2) odbyła służbę przygotowawczą, z zastrzeżeniem art. 27,
- 3) posiada co najmniej dwuletni staż pracy w służbie cywilnej,
- 4) posiada tytuł magistra lub równorzędny,
- 5) zna co najmniej jeden język obcy,
- 6) jest żołnierzem rezerwy lub nie podlega powszechnemu obowiązkowi obrony.

Art. 29. 1. Szef Służby Cywilnej określa i publikuje w Biuletynie Służby Cywilnej wzór zgłoszenia do postępowania kwalifikacyjnego dla pracowników służby cywilnej ubiegających się o mianowanie oraz wzór wniosku o mianowanie dla absolwentów Krajowej Szkoły Administracji Publicznej.

2. Szef Służby Cywilnej, w terminie 14 dni od opublikowania ustawy budżetowej, podaje do publicznej wiadomości poprzez ogłoszenie w Biuletynie Służby Cywilnej maksymalną liczbę nowych mianowań w danym roku.

Art. 30. 1. Pracownik służby cywilnej kieruje do Szefa Służby Cywilnej zgłoszenie do postępowania kwalifikacyjnego. Zgłoszenie do postępowania kwalifikacyjnego w danym roku kalendarzowym składa się w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 maja.

2. Absolwenci Krajowej Szkoły Administracji Publicznej, którzy spełniają warunki określone w art. 28 pkt 1 i 4–6, składają do Szefa Służby Cywilnej wniosek o mianowanie w służbie cywilnej. Wnioski o mianowanie składa się w okresie od dnia 1 stycznia do dnia 31 maja.

3. Dyrektor generalny właściwego urzędu potwierdza spełnianie przez pracownika służby cywilnej składającego zgłoszenie lub wniosek, o których mowa w art. 29 ust. 1, warunków określonych w art. 4 pkt 1–3 i art. 28.

Art. 31. 1. Szef Służby Cywilnej, z zastrzeżeniem art. 30 ust. 2, prowadzi postępowanie kwalifikacyjne dla pracowników służby cywilnej ubiegających się o mianowanie.

2. W celu przeprowadzenia postępowania kwalifikacyjnego Szef Służby Cywilnej powołuje zespół sprawdzający liczący co najmniej 5 osób.

3. W toku postępowania kwalifikacyjnego sprawdza się wiedzę, kwalifikacje i predyspozycje niezbędne do wypełniania zadań służby cywilnej.

4. Wyniki postępowania kwalifikacyjnego wyraża się w punktach.

5. Dodatkowo przyznaje się punkty za:

- 1) wyniki ostatniej oceny, o której mowa w art. 73,
- 2) znajomość określonych języków obcych,
- 3) ukończenie studiów podyplomowych,
- 4) posiadanie stopnia lub tytułu naukowego,
- 5) posiadanie określonych kwalifikacji zawodowych.

6. Ostatecznym wynikiem postępowania kwalifikacyjnego jest suma punktów, o których mowa w ust. 4 i 5.

7. Ostateczne wyniki postępowania kwalifikacyjnego stanowiące sumę punktów wyższą od minimalnej liczby punktów, określonej w rozporządzeniu Prezesa Rady Ministrów, podlegają uszeregowaniu w porządku malejącym.

8. Wyniki postępowania kwalifikacyjnego, o których mowa w ust. 7, publikowane są w Biuletynie Służby Cywilnej.

Art. 32. Rada Służby Cywilnej kieruje swojego przedstawiciela do obserwacji prac zespołu sprawdzającego. W przypadku naruszenia zasad przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego Rada Służby Cywilnej informuje Prezesa Rady Ministrów oraz Szefa Służby Cywilnej o stwierdzonych naruszeniach.

Art. 33. W przypadku stwierdzenia naruszenia zasad przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego Szef Służby Cywilnej zarządza przeprowadzenie ponownego postępowania kwalifikacyjnego.

Art. 34. Osoba przystępująca do postępowania kwalifikacyjnego wnosi za nie opłatę w wysokości nie wyższej niż 50% najniższego wynagrodzenia za pracę pracowników. Opłata stanowi dochód budżetu państwa.

Art. 35. Posiadanie przez absolwenta Krajowej Szkoły Administracji Publicznej wiedzy, kwalifikacji i predyspozycji niezbędnych do wypełniania zadań służby cywilnej sprawdzane jest w toku kształcenia w tej szkole i potwierdzane dyplomem jej ukończenia.

Art. 36. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób przeprowadzania postępowania kwalifikacyjnego w służbie cywilnej, ustalając:

- 1) zakres tematyczny postępowania kwalifikacyjnego,
- 2) organizację i sposób prowadzenia postępowania kwalifikacyjnego oraz szczegółowe zasady przyznawania punktów, o których mowa w art. 31 ust. 4 i 5,

3) minimalną liczbę punktów, o której mowa w art. 31 ust. 7, nie niższą niż 3/5 maksymalnej możliwej do uzyskania liczby punktów,

4) rodzaje dokumentów potwierdzających spełnianie warunków określonych w art. 28 pkt 5 oraz w art. 31 ust. 5 pkt 2—5,

5) wysokość i sposób wnoszenia opłaty, o której mowa w art. 34,

6) języki obce, o których mowa w art. 28 pkt 5 i w art. 31 ust. 5 pkt 2, oraz rodzaje kwalifikacji zawodowych określonych w art. 31 ust. 5 pkt 5.

Art. 37. 1. Mianowań dokonuje się w ramach limitu, o którym mowa w art. 6 ust. 1.

2. Szef Służby Cywilnej dokonuje w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej mianowania pracownika służby cywilnej, który ukończył w danym roku postępowanie kwalifikacyjne z liczbą punktów wyższą od liczby punktów, o której mowa w art. 31 ust. 7, i z miejscem uprawniającym do mianowania lub ukończył Krajową Szkołę Administracji Publicznej.

3. Osiągnięcie miejsca uprawniającego do mianowania oznacza uzyskanie w postępowaniu kwalifikacyjnym co najmniej najniższej liczby punktów pozwalającej na mianowanie wszystkich osób, które uzyskały tę liczbę punktów bez konieczności przekroczenia limitu, o którym mowa w art. 6 ust. 1. Ustalenie miejsca uprawniającego do mianowania następuje po uwzględnieniu liczby mianowań absolwentów Krajowej Szkoły Administracji Publicznej.

4. Z dniem mianowania dotychczasowy stosunek pracy przekształca się w stosunek pracy na podstawie mianowania.

Art. 38. 1. Akt mianowania urzędnika służby cywilnej zawiera imię i nazwisko urzędnika oraz datę mianowania.

2. Akt mianowania sporządza się na piśmie.

Art. 39. 1. Urzędnik służby cywilnej składa uroczyste ślubowanie następującej treści:

„Ślubuję służyć Państwu Polskiemu, przestrzegać Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej, sumiennie i bezstronnie wykonywać obowiązki urzędnika służby cywilnej zgodnie z najlepszą wiedzą i wolą”.

2. Do treści ślubowania, o którym mowa w ust. 1, urzędnik służby cywilnej może dodać słowa „Tak mi dopomóż Bóg”.

3. Złożenie ślubowania urzędnik służby cywilnej potwierdza podpisem.

Art. 40. 1. Dyrektor generalny urzędu przyznaje urzędnikowi służby cywilnej, w terminie 7 dni od dnia mianowania, najniższy stopień służbowy przysługujący od dnia mianowania.

2. Przyznanie stopnia służbowego następuje w formie pisemnej.

Rozdział 4

Obsadzanie wyższych stanowisk w służbie cywilnej**Art. 41.** 1. Stanowiska:

- 1) Sekretarza Rady Ministrów, dyrektora generalnego urzędu,
- 2) dyrektora departamentu (komórki równorzędnej) i jego zastępcy w urzędach, o których mowa w art. 2 ust. 1 pkt 1, 2 i 4, oraz dyrektora wydziału (komórki równorzędnej) i jego zastępcy w urzędzie wojewódzkim,

stanowią grupę wyższych stanowisk w służbie cywilnej.

2. Obsadzanie wolnych stanowisk, o których mowa w ust. 1, następuje w drodze konkursu.

Art. 42. 1. O wyższe stanowiska w służbie cywilnej może ubiegać się urzędnik służby cywilnej.

2. Jeżeli w wyniku dwukrotnego przeprowadzenia konkursu na stanowisko, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2, nie zostanie wyłoniony kandydat spośród urzędników służby cywilnej, do udziału w następnym konkursie na to stanowisko dopuszcza się osoby, które nie są urzędnikami służby cywilnej.

3. Szef Służby Cywilnej może wyrazić zgodę na dopuszczenie osób nie będących urzędnikami służby cywilnej do konkursu na stanowisko, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2, jeżeli do pracy na tym stanowisku niezbędne są szczególne doświadczenie lub umiejętności zawodowe. Przepisy art. 48 ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 43. 1. Konkursy na wyższe stanowiska w służbie cywilnej przeprowadza Szef Służby Cywilnej.

2. W celu przeprowadzenia konkursu Szef Służby Cywilnej powołuje zespół konkursowy liczący co najmniej 5 osób.

3. W toku konkursu sprawdzeniu podlega wiedza niezbędna do wykonywania zadań na stanowisku, na które przeprowadzany jest konkurs, predyspozycje i zdolności ogólne oraz umiejętności kierownicze. Wymagania dotyczące stanowiska, na które przeprowadzany jest konkurs, ustala prowadzący konkurs w porozumieniu z właściwym ministrem, kierownikiem urzędu centralnego lub wojewodą.

Art. 44. 1. Konkursy na wolne stanowiska, o których mowa w art. 41 ust. 1, ogłasza się poprzez umieszczenie ogłoszenia w Biuletynie Służby Cywilnej zgodnie z wymogami określonymi w art. 22 ust. 2.

2. Do konkursu przystąpić może osoba spełniająca wymagania określone w ogłoszeniu.

3. Szef Służby Cywilnej informuje dyrektorów generalnych urzędów o ogłaszanych konkursach. Dyrektorzy generalni urzędów upowszechniają informacje o konkursach w kierowanych przez siebie urzędach.

Art. 45. Osoby uczestniczące w konkursie mogą złożyć odwołanie od jego wyniku do Szefa Służby Cywilnej.

Art. 46. 1. Rada Służby Cywilnej może skierować swojego przedstawiciela w celu obserwacji przebiegu każdego konkursu przeprowadzanego na wyższe stanowiska w służbie cywilnej.

2. W przypadku naruszenia zasad przeprowadzania konkursu Rada Służby Cywilnej może zwrócić się do Szefa Służby Cywilnej o zarządzenie przeprowadzenia ponownego konkursu.

Art. 47. W przypadku stwierdzenia naruszenia zasad przeprowadzenia konkursu Szef Służby Cywilnej zarządza przeprowadzenie ponownego konkursu.

Art. 48. 1. Urzędnika służby cywilnej, który został wyłoniony w drodze konkursu na stanowisko, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1, Prezes Rady Ministrów przenosi na to stanowisko na wniosek Szefa Służby Cywilnej, po zasięgnięciu opinii właściwego ministra, kierownika urzędu centralnego lub wojewody, oraz określa wysokość wynagrodzenia przysługującego na tym stanowisku.

2. Członka korpusu służby cywilnej, który został wyłoniony w drodze konkursu na stanowisko, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2, Szef Służby Cywilnej przenosi na to stanowisko i określa wysokość wynagrodzenia przysługującego na tym stanowisku.

3. Z osobą nie będącą członkiem korpusu służby cywilnej wyłonioną w drodze konkursu, o którym mowa w art. 42 ust. 2, dyrektor generalny urzędu zawiera umowę o pracę na czas określony do 3 lat. Wcześniej-
sze rozwiązanie umowy o pracę może być dokonane za dwutygodniowym wypowiedzeniem.

Art. 49. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, sposób organizowania i szczegółowe zasady przeprowadzania konkursów na wyższe stanowiska w służbie cywilnej, w szczególności ustalając listę wymagań, od których spełnienia uzależnione jest dopuszczenie kandydata do udziału w konkursie, oraz etapy konkursu.

Rozdział 5

Zmiana i ustanie stosunku pracy w służbie cywilnej

Art. 50. 1. Jeżeli jest to uzasadnione potrzebami urzędu, dyrektor generalny urzędu może w każdym czasie przenieść urzędnika służby cywilnej na inne stanowisko w tym samym urzędzie, uwzględniając jego przygotowanie zawodowe.

2. Urzędnik, o którym mowa w ust. 1, zachowuje prawo do dotychczasowego wynagrodzenia, jeżeli jest ono wyższe od przysługującego na nowym stanowisku, przez okres 3 miesięcy następujących po miesiącu, w którym został przeniesiony na nowe stanowisko. Wysokość dodatku służby cywilnej pozostaje bez zmiany.

3. Przepis ust. 1 nie dotyczy urzędników służby cywilnej, którzy zajmują stanowiska, o których mowa w art. 41 ust. 1.

Art. 51. 1. Jeżeli przemawia za tym interes służby cywilnej, Szef Służby Cywilnej może przenieść urzędnika służby cywilnej do innego urzędu w tej samej miejscowości.

2. Szef Służby Cywilnej, jeżeli przemawia za tym szczególny interes służby cywilnej, może przenieść, na okres nie dłuższy niż 2 lata, urzędnika służby cywilnej do innego urzędu w innej miejscowości. Przenosząc urzędnika do innej miejscowości Szef Służby Cywilnej zapewnia mu odpowiednie warunki mieszkaniowe, z uwzględnieniem jego sytuacji rodzinnej. Przeniesienie takie może nastąpić najwyżej dwa razy w czasie trwania stosunku pracy urzędnika służby cywilnej.

3. Niedopuszczalne jest przeniesienie, o którym mowa w ust. 2, bez zgody urzędnika służby cywilnej — kobiety w ciąży lub osoby będącej jedynym opiekunem dziecka w wieku do lat piętnastu. Nie można także dokonać takiego przeniesienia w przypadku, gdy stoją temu na przeszkodzie szczególnie ważne względy osobiste lub rodzinne urzędnika.

4. Przeniesienia, o których mowa w ust. 1 i 2, nie dotyczą urzędników służby cywilnej zajmujących stanowiska, o których mowa w art. 41 ust. 1.

Art. 52. 1. Szef Służby Cywilnej przenosi urzędnika służby cywilnej zajmującego stanowisko, o którym mowa w art. 41 ust. 1, do innego urzędu w tej samej miejscowości lub za jego zgodą do innej miejscowości albo upoważnia dyrektora generalnego urzędu do wyznaczenia mu innego stanowiska w razie:

- 1) rezygnacji ze stanowiska,
- 2) orzeczenia kary dyscyplinarnej zakazu zajmowania wyższych stanowisk w służbie cywilnej,
- 3) długotrwałej choroby trwającej co najmniej 6 miesięcy,
- 4) likwidacji stanowiska w wyniku reorganizacji urzędu.

2. Jeżeli przemawia za tym ważny interes służby cywilnej, Prezes Rady Ministrów, na umotywowany wniosek Szefa Służby Cywilnej lub właściwego ministra, kierownika urzędu centralnego lub wojewody przedstawiony wraz z opinią Szefa Służby Cywilnej, może przenieść urzędnika służby cywilnej, zajmującego stanowisko, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1, do innego urzędu w tej samej miejscowości lub za jego zgodą do innej miejscowości albo upoważnić Szefa Służby Cywilnej do wyznaczenia mu innego stanowiska.

3. Jeżeli przemawia za tym ważny interes służby cywilnej, Szef Służby Cywilnej na umotywowany wniosek dyrektora generalnego urzędu może przenieść urzędnika służby cywilnej, zajmującego stanowisko, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2, do innego urzędu w tej samej miejscowości lub za jego zgo-

dą do innej miejscowości albo upoważnić dyrektora generalnego urzędu do wyznaczenia mu innego stanowiska.

Art. 53. 1. Przeniesienie członka korpusu służby cywilnej do innego urzędu, także w innej miejscowości, na jego wniosek lub za jego zgodą, może nastąpić w każdym czasie, jeżeli nie narusza to interesu służby cywilnej.

2. Przeniesienia, o którym mowa w ust. 1, dokonuje dyrektor generalny urzędu, w którym członek korpusu służby cywilnej ma być zatrudniony, w porozumieniu z dyrektorem generalnym urzędu, w którym dotychczas jest zatrudniony.

Art. 54. W razie likwidacji urzędu, w którym urzędnik służby cywilnej wykonuje pracę, lub reorganizacji tego urzędu w sposób uniemożliwiający dalsze zatrudnienie urzędnika Szef Służby Cywilnej przenosi go do innego urzędu w tej samej lub innej miejscowości oraz zobowiązuje dyrektora generalnego tego urzędu do wyznaczenia urzędnikowi stanowiska, uwzględniając jego przygotowanie zawodowe.

Art. 55. 1. W przypadkach uzasadnionych interesem publicznym Szef Służby Cywilnej udziela urzędnikowi służby cywilnej, na jego wniosek, urlopu bezpłatnego na czas wykonywania zajęć, zajmowania określonego stanowiska lub wykonywania funkcji poza służbą cywilną.

2. Okres urlopu bezpłatnego, o którym mowa w ust. 1, zalicza się — łącznie w wymiarze nie dłuższym niż 5 lat — do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze urzędnika służby cywilnej.

Art. 56. 1. Od decyzji określonych w art. 51, 54 i 55 urzędnikowi służby cywilnej przysługuje odwołanie do Prezesa Rady Ministrów w ciągu 14 dni od dnia doręczenia decyzji.

2. Wniesienie odwołania nie wstrzymuje wykonania decyzji.

3. Na decyzję Prezesa Rady Ministrów służy skarga do Naczelnego Sądu Administracyjnego.

Art. 57. 1. Szef Służby Cywilnej, jeżeli przemawia za tym szczególny interes służby cywilnej, może przenieść urzędnika służby cywilnej w stan nieczynny na okres do jednego roku. Jeżeli po upływie tego okresu nie ustały okoliczności uzasadniające przeniesienie w stan nieczynny, Szef Służby Cywilnej może przedłużyć na czas określony, nie dłuższy niż 6 miesięcy, pozostawanie tego urzędnika w stanie nieczynnym.

2. W okresie pozostawania w stanie nieczynnym urzędnik służby cywilnej nie świadczy pracy, zachowując prawo do wynagrodzenia, dodatku służby cywilnej oraz innych uprawnień i świadczeń przysługujących w służbie cywilnej.

3. Do urzędnika służby cywilnej przeniesionego w stan nieczynny stosuje się odpowiednio przepis art. 72.

4. Urzędnik służby cywilnej przeniesiony w stan nieczynny jest obowiązany do podjęcia wykonywania obowiązków służbowych w każdym czasie na wezwanie Szefa Służby Cywilnej.

5. Dyrektor generalny urzędu wyznacza urzędnikowi służby cywilnej podejmującemu wykonywanie obowiązków po okresie pozostawania w stanie nieczynnym stanowisko pracy, uwzględniając jego przygotowanie zawodowe.

6. Udział urzędnika przeniesionego w stan nieczynny w konkursie na stanowisko, o którym mowa w art. 41 ust. 1, wymaga zgody Szefa Służby Cywilnej.

7. Okres pozostawania w stanie nieczynnym wlicza się do okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze urzędnika służby cywilnej.

Art. 58. 1. Stosunek pracy członka korpusu służby cywilnej tymczasowo aresztowanego ulega z mocy prawa zawieszeniu. W okresie zawieszenia członek korpusu służby cywilnej otrzymuje połowę wynagrodzenia przysługującego mu do dnia tymczasowego aresztowania.

2. W przypadku umorzenia postępowania karnego albo wydania wyroku uniewinniającego członkowi korpusu służby cywilnej należy wypłacić pozostałą część wynagrodzenia miesięcznego; nie dotyczy to warunkowego umorzenia postępowania karnego.

3. Okres zawieszenia stosunku pracy wskutek tymczasowego aresztowania wlicza się do okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze członka korpusu służby cywilnej.

Art. 59. 1. Dyrektor generalny urzędu może zawiesić członka korpusu służby cywilnej w pełnieniu obowiązków, jeżeli zostało wszczęte przeciwko niemu postępowanie dyscyplinarne lub karne.

2. Okres zawieszenia, o którym mowa w ust. 1, trwa do czasu zakończenia postępowania dyscyplinarnego lub karnego, nie dłużej jednak niż 3 miesiące.

3. W okresie zawieszenia, o którym mowa w ust. 1, członek korpusu służby cywilnej zachowuje prawo do wynagrodzenia oraz innych uprawnień i świadczeń przysługujących w służbie cywilnej.

4. Okres zawieszenia wlicza się do okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia pracownicze członka korpusu służby cywilnej.

5. W stosunku do Sekretarza Rady Ministrów oraz dyrektora generalnego urzędu czynności, o których mowa w ust. 1, dokonuje Szef Służby Cywilnej.

Art. 60. Stosunek pracy urzędnika służby cywilnej wygasa w razie:

- 1) odmowy złożenia ślubowania,
- 2) zrzeczenia się obywatelstwa polskiego,
- 3) prawomocnego orzeczenia kary dyscyplinarnej wydalenia ze służby cywilnej,

4) prawomocnego skazania za przestępstwo popełnione umyślnie,

5) prawomocnego orzeczenia utraty praw publicznych lub zakazu wykonywania zawodu urzędnika w służbie cywilnej,

6) upływu 3 miesięcy nieobecności w pracy z powodu tymczasowego aresztowania,

7) odmowy wykonania decyzji w sprawie przeniesienia, o którym mowa w art. 50, lub niepodjęcia pracy w urzędzie, do którego urzędnik został przeniesiony w trybie art. 51 lub 54,

8) niepodjęcia wykonywania obowiązków służbowych mimo wezwania, o którym mowa w art. 57 ust. 4.

Art. 61. 1. Rozwiązanie stosunku pracy urzędnika służby cywilnej następuje, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, w razie:

1) dwukrotnej, następującej po sobie, negatywnej oceny, o której mowa w art. 74 ust. 1,

2) stwierdzenia przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych trwałej niezdolności do pracy uniemożliwiającej wykonywanie obowiązków urzędnika służby cywilnej; w celu zbadania stanu zdrowia urzędnika tego można skierować do Zakładu Ubezpieczeń Społecznych z urzędu lub na jego prośbę,

3) utraty nieposzlakowanej opinii,

4) postępowania karnego toczącego się przez okres dłuższy niż 3 miesiące.

2. Rozwiązanie stosunku pracy urzędnika służby cywilnej może nastąpić, z zachowaniem trzymiesięcznego okresu wypowiedzenia, w razie:

1) osiągnięcia wieku 65 lat, jeżeli okres zatrudnienia umożliwia mu uzyskanie prawa do emerytury,

2) odmowy poddania się badaniu przez lekarza orzecznika Zakładu Ubezpieczeń Społecznych,

3) likwidacji urzędu, jeżeli nie jest możliwe przeniesienie, o którym mowa w art. 54.

3. Rozwiązanie stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej bez wypowiedzenia może nastąpić w razie jego nieobecności w pracy z powodu choroby trwającej dłużej niż rok.

4. Rozwiązanie stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej z przyczyn określonych w ust. 1–3 nie może naruszać przepisów dotyczących szczególnej ochrony pracowników w zakresie wypowiedzenia i rozwiązania stosunku pracy.

5. Rozwiązanie stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej może nastąpić także w drodze porozumienia stron lub za trzymiesięcznym wypowiedzeniem na skutek rezygnacji urzędnika służby cywilnej.

Art. 62. W okresie wypowiedzenia członek korpusu służby cywilnej może być zwolniony z pełnienia obowiązków, z zachowaniem prawa do wynagrodzenia.

Art. 63. 1. W razie rozwiązania stosunku pracy z urzędnikiem służby cywilnej z przyczyn określonych w art. 61 ust. 2 pkt 3, w okresie między ustaniem zatrudnienia w likwidowanym urzędzie a podjęciem pracy lub działalności gospodarczej urzędnikowi temu przysługuje świadczenie pieniężne ze środków budżetu państwa, przez okres nie dłuższy niż 6 miesięcy, obliczane jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy. Świadczenie to nie przysługuje urzędnikowi, który nabył prawo do emerytury.

2. W razie gdy w okresie, o którym mowa w ust. 1, był urzędnik służby cywilnej pobiera zasiłek chorobowy albo macierzyński, wysokość świadczenia pieniężnego ulega odpowiedniemu obniżeniu.

3. Okres pobierania świadczenia pieniężnego, o którym mowa w ust. 1, wlicza się do okresów pracy wymaganych do nabycia lub zachowania uprawnień pracowniczych oraz do okresów zatrudnienia w rozumieniu przepisów o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych — na takich warunkach, na jakich wlicza się okres pobierania zasiłku dla bezrobotnych, określonych w przepisach o zatrudnieniu i przeciwdziałaniu bezrobociu. Od świadczenia pieniężnego urząd odprowadza składkę na ubezpieczenia społeczne na zasadach przewidzianych dla wynagrodzenia wypłacanego w czasie trwania stosunku pracy.

Art. 64. 1. Dyrektor generalny urzędu rozwiązuje stosunek pracy lub stwierdza wygaśnięcie stosunku pracy członka korpusu służby cywilnej.

2. W stosunku do Sekretarza Rady Ministrów i dyrektora generalnego urzędu czynności, o których mowa w ust. 1, dokonuje Szef Służby Cywilnej.

Art. 65. W razie przeniesienia członka korpusu służby cywilnej do innego urzędu jego akta osobowe wraz z pozostałą dokumentacją w sprawach związanych ze stosunkiem pracy przekazuje się do urzędu, w którym członek korpusu służby cywilnej ma być zatrudniony.

Art. 66. Przepisów art. 60 i 61 nie stosuje się wobec Szefa Służby Cywilnej oraz zastępcy Szefa Służby Cywilnej.

Rozdział 6

Obowiązki członka korpusu służby cywilnej

Art. 67. 1. Członek korpusu służby cywilnej jest obowiązany w szczególności:

- 1) przestrzegać Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej i innych przepisów prawa,
- 2) chronić interesy państwa oraz prawa człowieka i obywatela,
- 3) racjonalnie gospodarować środkami publicznymi,
- 4) rzetelnie i bezstronnie, sprawnie i terminowo wykonywać powierzone zadania,
- 5) dochowywać tajemnicy ustawowo chronionej,
- 6) rozwijać wiedzę zawodową,
- 7) godnie zachowywać się w służbie oraz poza nią.

2. Dyrektor generalny urzędu jest obowiązany zapewnić członkowi korpusu służby cywilnej właściwe warunki do wykonywania obowiązków określonych w ustawie.

Art. 68. 1. Członek korpusu służby cywilnej jest obowiązany wykonywać polecenia służbowe przełożonych.

2. Jeżeli członek korpusu służby cywilnej jest przekonany, że polecenie jest niezgodne z prawem albo zawiera znamiona pomyłki, jest on obowiązany na piśmie poinformować o tym przełożonego. W razie pisemnego potwierdzenia polecenia jest obowiązany je wykonać.

3. Członek korpusu służby cywilnej nie wykonuje polecenia, jeżeli prowadziłoby to do popełnienia przestępstwa lub wykroczenia, o czym niezwłocznie informuje dyrektora generalnego urzędu.

Art. 69. 1. Członek korpusu służby cywilnej przy wykonywaniu obowiązków służbowych nie może kierować się interesem jednostkowym lub grupowym.

2. Członkowi korpusu służby cywilnej nie wolno publicznie manifestować poglądów politycznych.

3. Członkowi korpusu służby cywilnej nie wolno uczestniczyć w strajku lub akcji protestacyjnej zakłócającej normalne funkcjonowanie urzędu.

4. Urzędnik służby cywilnej nie może pełnić funkcji w związkach zawodowych.

5. Urzędnik służby cywilnej nie ma prawa tworzenia ani uczestniczenia w partiach politycznych.

6. Urzędnik służby cywilnej nie może łączyć pracy w służbie cywilnej z mandatem radnego.

Art. 70. 1. Przepisu art. 69 ust. 2 nie stosuje się wobec urzędnika służby cywilnej w czasie urlopu bezpłatnego udzielonego mu, zgodnie z art. 55 ust. 1, w związku z ubieganiem się o mandat radnego na czas kampanii wyborczej, a w razie uzyskania mandatu — na czas jego wykonywania.

2. Przepisu art. 69 ust. 2 nie stosuje się także wobec pracownika służby cywilnej w czasie urlopu bezpłatnego udzielonego mu, zgodnie z art. 174 Kodeksu pracy, w związku z ubieganiem się o mandat radnego na czas kampanii wyborczej.

Art. 71. W służbie cywilnej nie może powstać stosunek podległości służbowej między małżonkami oraz osobami pozostającymi ze sobą w stosunku pokrewieństwa do drugiego stopnia włącznie lub powinowactwa pierwszego stopnia oraz w stosunku przysposobienia, opieki lub kurateli.

Art. 72. 1. Członek korpusu służby cywilnej nie może podejmować dodatkowego zatrudnienia bez zgody dyrektora generalnego urzędu ani wykonywać czynności lub zajęć sprzecznych z obowiązkami wynikającymi z ustawy lub podważających zaufanie do służby cywilnej.

2. Urzędnik służby cywilnej nie może podejmować zajęć zarobkowych bez zgody dyrektora generalnego urzędu.

Art. 73. 1. Członek korpusu służby cywilnej podlega stałej ocenie bezpośredniego przełożonego w zakresie wykonywania powierzonych zadań, a także w celu ustalenia indywidualnego programu rozwoju zawodowego.

2. Dyrektora generalnego urzędu ocenia Szef Służby Cywilnej w porozumieniu z właściwym ministrem, kierownikiem urzędu centralnego lub wojewodą. Sekretarza Rady Ministrów ocenia Prezes Rady Ministrów.

Art. 74. 1. Nie rzadziej niż raz na 2 lata lub w każdym czasie z własnej inicjatywy bezpośredni przełożony sporządza na piśmie okresową ocenę urzędnika służby cywilnej, wraz z wnioskami dotyczącymi jego indywidualnego programu rozwoju zawodowego.

2. Ocena, o której mowa w ust. 1, dotyczy wykonywania przez urzędnika służby cywilnej obowiązków wynikających z opisu zajmowanego przez niego stanowiska pracy. Ocenę niezwłocznie doręcza się urzędnikowi.

3. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady przeprowadzania ocen urzędników służby cywilnej.

Art. 75. 1. Od oceny służy, w ciągu 7 dni od dnia doręczenia oceny, sprzeciw do dyrektora generalnego urzędu.

2. W razie nieuwzględnienia przez dyrektora generalnego sprzeciwu, o którym mowa w ust. 1, urzędnik służby cywilnej może, w ciągu 14 dni od dnia doręczenia decyzji dyrektora, odwołać się do sądu pracy.

Art. 76. W razie negatywnej oceny urzędnik służby cywilnej podlega ponownej ocenie, nie wcześniej niż po upływie 6 miesięcy od dnia doręczenia oceny.

Art. 77. Przepisów art. 73—76 nie stosuje się wobec Szefa Służby Cywilnej oraz zastępcy Szefa Służby Cywilnej.

Rozdział 7

Uprawnienia członka korpusu służby cywilnej

Art. 78. Wynagrodzenie w służbie cywilnej ustala się z zastosowaniem mnożników prognozowanego przeciętnego wynagrodzenia w państwowej sferze budżetowej.

Art. 79. 1. Ustanawia się 9 stopni służbowych urzędników służby cywilnej.

2. Stopniom służbowym są przyporządkowane stawki dodatku służby cywilnej z tytułu posiadanego stopnia służbowego.

Art. 80. 1. Wynagrodzenie pracownika służby cywilnej składa się z wynagrodzenia zasadniczego prze-

widzianego dla zajmowanego stanowiska pracy i dodatku za wieloletnią pracę w służbie cywilnej.

2. Wynagrodzenie urzędnika służby cywilnej składa się z wynagrodzenia zasadniczego przewidzianego dla zajmowanego stanowiska pracy, dodatku za wieloletnią pracę w służbie cywilnej oraz dodatku służby cywilnej z tytułu posiadanego stopnia służbowego.

3. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia:

- 1) mnożniki do ustalenia wynagrodzenia zasadniczego członków korpusu służby cywilnej,
- 2) stopnie służbowe urzędników służby cywilnej i mnożniki dodatku służby cywilnej.

Art. 81. 1. Urzędnik służby cywilnej może otrzymać kolejny stopień służbowy po uzyskaniu pozytywnej oceny, o której mowa w art. 74 ust. 1, jeżeli zawiera ona umotywowany wniosek bezpośredniego przełożonego o przyznanie urzędnikowi kolejnego stopnia służbowego. Pozytywna ocena nie zawierająca takiego wniosku nie skutkuje przyznaniem urzędnikowi kolejnego stopnia służbowego.

2. Na wniosek dyrektora generalnego urzędu, umotywowany szczegółowymi wynikami pracy, Szef Służby Cywilnej może wyrazić zgodę na wcześniejsze przyznanie kolejnego stopnia służbowego, jednak nie wcześniej niż po upływie 12 miesięcy od uzyskania posiadanego stopnia.

3. Bieg terminu, o którym mowa w ust. 2, nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu, do czasu:

- 1) uzyskania oceny pozytywnej, w razie otrzymania oceny negatywnej,
- 2) podjęcia pełnienia obowiązków, w razie zawieszenia w ich pełnieniu.

Art. 82. 1. Członkowi korpusu służby cywilnej przysługuje dodatek za wieloletnią pracę w służbie cywilnej w wysokości wynoszącej po 5 latach pracy 5% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego. Dodatek ten wzrasta o 1% za każdy dalszy rok pracy aż do osiągnięcia 20% miesięcznego wynagrodzenia zasadniczego.

2. Do okresów pracy uprawniających do dodatku za wieloletnią pracę w służbie cywilnej wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne udowodnione okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

3. Do okresów pracy, o których mowa w ust. 2, nie wlicza się okresów zatrudnienia w partii komunistycznej (Polskiej Partii Robotniczej i Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej), jak również w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944–1990 osób pełniących funkcje publiczne (Dz. U. z 1999 r. Nr 42, poz. 428) w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 1 lipca 1989 r.

4. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady przyznawania i wypłacania dodatku, o którym mowa w ust. 1.

Art. 83. 1. Za wieloletnią pracę członek korpusu służby cywilnej otrzymuje nagrodę jubileuszową w wysokości:

- 1) po 20 latach pracy — 75% wynagrodzenia miesięcznego,
- 2) po 25 latach pracy — 100% wynagrodzenia miesięcznego,
- 3) po 30 latach pracy — 150% wynagrodzenia miesięcznego,
- 4) po 35 latach pracy — 200% wynagrodzenia miesięcznego,
- 5) po 40 latach pracy — 300% wynagrodzenia miesięcznego,
- 6) po 45 latach pracy — 400% wynagrodzenia miesięcznego.

2. Do okresów pracy, o których mowa w ust. 1, wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne udowodnione okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

3. Do okresów pracy, o których mowa w ust. 2, nie wlicza się okresów zatrudnienia w partii komunistycznej (Polskiej Partii Robotniczej i Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej), jak również w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944–1990 osób pełniących funkcje publiczne (Dz. U. z 1999 r. Nr 42, poz. 428) w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 1 lipca 1989 r.

4. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady ustalania i wypłacania nagrody jubileuszowej.

Art. 84. Członkom korpusu służby cywilnej przysługuje dodatkowe wynagrodzenie roczne na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Art. 85. 1. Członkom korpusu służby cywilnej za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej można przyznać nagrodę ze specjalnie utworzonego w tym celu funduszu nagród w służbie cywilnej.

2. Fundusz nagród, o którym mowa w ust. 1, w wysokości 3% planowanych wynagrodzeń osobowych pozostaje w dyspozycji dyrektorów generalnych urzędów i może być przez nich podwyższany w ramach posiadanych środków na wynagrodzenia.

Art. 86. 1. Członkowi korpusu służby cywilnej delegowanemu służbowo do zajęć poza siedzibą urzędu, w którym wykonuje pracę, przysługują należności na zasadach określonych w przepisach w sprawie zasad ustalania oraz wysokości należności przysługujących

pracownikom z tytułu podróży służbowej, wydanych na podstawie Kodeksu pracy.

2. Urzędnikowi służby cywilnej przeniesionemu zgodnie z art. 51 ust. 2, oprócz udostępnienia mieszkania odpowiedniego do jego sytuacji rodzinnej, przysługuje zwrot kosztów przeniesienia, zwrot opłat za udostępnione czasowo mieszkanie oraz jednorazowe świadczenie w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia. Do kosztów przeniesienia zalicza się koszty przejazdu urzędnika i członków jego rodziny oraz przewozu mienia.

3. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki przyznawania świadczeń, o których mowa w ust. 2, przysługujących urzędnikowi służby cywilnej przeniesionemu do pracy w innej miejscowości.

Art. 87. 1. Członkowi korpusu służby cywilnej, którego stosunek pracy ustał w związku z przejściem na rentę z tytułu niezdolności do pracy lub emeryturę, przysługuje jednorazowa odprawa w wysokości trzymiesięcznego wynagrodzenia, a jeżeli członek korpusu przepracował co najmniej 20 lat w służbie cywilnej, jednorazowa odprawa przysługuje w wysokości sześciomiesięcznego wynagrodzenia.

2. Do okresu pracy, o którym mowa w ust. 1, wlicza się wszystkie poprzednie zakończone okresy zatrudnienia oraz inne udowodnione okresy, jeżeli z mocy odrębnych przepisów podlegają one wliczeniu do okresu pracy, od którego zależą uprawnienia pracownicze.

3. Do okresów pracy, o których mowa w ust. 2, nie wlicza się okresów zatrudnienia w partii komunistycznej (Polskiej Partii Robotniczej i Polskiej Zjednoczonej Partii Robotniczej), jak również w organach bezpieczeństwa państwa w rozumieniu art. 2 ustawy z dnia 11 kwietnia 1997 r. o ujawnieniu pracy lub służby w organach bezpieczeństwa państwa lub współpracy z nimi w latach 1944–1990 osób pełniących funkcje publiczne (Dz.U. z 1999 r. Nr 42, poz. 428) w okresie od dnia 22 lipca 1944 r. do dnia 1 lipca 1989 r.

4. Odprawę, o której mowa w ust. 1, oblicza się jak ekwiwalent pieniężny za urlop wypoczynkowy.

Art. 88. 1. Urzędnikowi służby cywilnej zatrudnionemu w służbie cywilnej przez okres nie krótszy niż 10 lat przysługuje corocznie dodatkowy urlop wypoczynkowy w wymiarze 6 dni roboczych, a po 20 latach pracy w służbie cywilnej — w wymiarze 12 dni roboczych.

2. Do okresu pracy uprawniającego do dodatkowego urlopu wypoczynkowego wlicza się okres zatrudnienia w administracji publicznej.

Art. 89. Za czas niezdolności do pracy wskutek choroby urzędnikowi służby cywilnej przysługują przez okres roku wynagrodzenie i zasiłek chorobowy w wysokości i na zasadach określonych w odrębnych przepisach.

Art. 90. 1. Urzędnikowi służby cywilnej zatrudnionemu w służbie cywilnej przez okres nie krótszy niż

10 lat można udzielić płatnego urlopu dla poratowania zdrowia w wymiarze nie przekraczającym jednorazowo 6 miesięcy.

2. Urlopu dla poratowania zdrowia nie można udzielić, jeżeli urzędnik służby cywilnej nie wykonywał pracy przez okres roku z powodu niezdolności do pracy wskutek choroby.

3. Urlopu dla poratowania zdrowia udziela, na umotywowany opinią lekarską wniosek urzędnika służby cywilnej, dyrektor generalny urzędu.

4. Dyrektor generalny urzędu nie może dopuścić do pracy urzędnika służby cywilnej, który korzystał z urlopu dla poratowania zdrowia, bez aktualnego orzeczenia lekarskiego stwierdzającego brak przeciwwskazań do pracy na określonym stanowisku.

5. Urlopu dla poratowania zdrowia udziela: Szefowi Służby Cywilnej, zastępcy Szefa Służby Cywilnej oraz Sekretarzowi Rady Ministrów — Prezes Rady Ministrów, a dyrektorowi generalnemu urzędu — Szef Służby Cywilnej. Przepis ust. 4 stosuje się odpowiednio.

6. Do okresu pracy uprawniającego do dodatkowego urlopu dla poratowania zdrowia wlicza się okres zatrudnienia w administracji publicznej.

Art. 91. 1. W razie wygaśnięcia stosunku pracy urzędnika służby cywilnej z powodu tymczasowego aresztowania, dyrektor generalny urzędu, w którym urzędnik ten wykonywał pracę, jest obowiązany ponownie zatrudnić go, uwzględniając jego przygotowanie zawodowe, jeżeli postępowanie karne zostało umorzone lub gdy zapadł wyrok uniewinniający, a urzędnik ten zgłosił swój powrót do pracy w ciągu 7 dni od uprawomocnienia się orzeczenia.

2. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio w razie rozwiązania stosunku pracy urzędnika służby cywilnej z przyczyny określonej w art. 61 ust. 1 pkt 4.

3. Przepisu ust. 1 nie stosuje się, jeżeli postępowanie karne umorzono z powodu przedawnienia albo amnestii, a także w razie warunkowego umorzenia postępowania.

4. W razie odmowy ponownego zatrudnienia w służbie cywilnej, urzędnikowi, o którym mowa w ust. 1 i 2, przysługuje odwołanie do Szefa Służby Cywilnej w ciągu 14 dni od dnia doręczenia decyzji w tej sprawie. Od decyzji Szefa Służby Cywilnej przysługuje odwołanie do sądu pracy.

Art. 92. 1. Czas pracy członków korpusu służby cywilnej nie może przekraczać 8 godzin na dobę i średnio 40 godzin tygodniowo w przyjętym okresie rozliczeniowym nie dłuższym niż 8 tygodni.

2. W przypadkach uzasadnionych rodzajem pracy i jej organizacją mogą być stosowane rozkłady czasu pracy, w których jest dopuszczalne przedłużenie czasu pracy do 12 godzin na dobę. W rozkładach tych czas pracy nie może jednak przekraczać średnio 40 godzin

na tydzień w przyjętym okresie rozliczeniowym nie dłuższym niż 12 tygodni.

3. Rozkład czasu pracy w tygodniu oraz jego wymiar w poszczególnych dniach tygodnia ustala dyrektor generalny urzędu według zasad określonych, w drodze rozporządzenia, przez Prezesa Rady Ministrów. Dni tygodnia nie będących dniami pracy w urzędzie nie wlicza się do urlopu wypoczynkowego.

4. Jeżeli wymagają tego potrzeby urzędu, członek korpusu służby cywilnej na polecenie przełożonego wykonuje pracę poza normalnymi godzinami pracy, w tym w wyjątkowych przypadkach także w nocy oraz w niedziele i święta.

5. Pracownikowi służby cywilnej za pracę wykonywaną na polecenie przełożonego poza normalnymi godzinami pracy przysługuje czas wolny w tym samym wymiarze. Na wniosek pracownika wolny czas może być udzielony w okresie bezpośrednio poprzedzającym urlop wypoczynkowy lub po jego zakończeniu.

6. Urzędnikowi służby cywilnej za pracę poza normalnymi godzinami pracy wykonywaną w porze nocnej przysługuje czas wolny w tym samym wymiarze.

7. Urzędnikowi służby cywilnej za pracę w niedzielę przysługuje dzień wolny od pracy w najbliższym tygodniu, a za pracę w święto przysługuje inny dzień wolny.

8. Przepisów ust. 2 i 4 nie stosuje się do kobiet w ciąży oraz — bez ich zgody — do członków korpusu służby cywilnej sprawujących pieczę nad osobami wymagającymi stałej opieki lub opiekujących się dziećmi w wieku do lat ośmiu.

Art. 93. 1. Członkowi korpusu służby cywilnej przysługują świadczenia emerytalne i rentowe na zasadach określonych w przepisach o emeryturach i rentach z Funduszu Ubezpieczeń Społecznych.

2. W razie rozwiązania z pracownikiem służby cywilnej stosunku pracy z powodu likwidacji urzędu, pracownikowi temu przysługuje emerytura, jeżeli mężczyzna ukończył 60 lat, a kobieta — 55 lat oraz jeżeli ma wymagany okres zatrudnienia.

3. Przepis ust. 2 stosuje się do osób urodzonych przed 1 stycznia 1949 r.

Art. 94. Prezes Rady Ministrów, mając na względzie szczególny charakter wykonywanych zadań i warunki ich wykonywania, może określać, w drodze rozporządzenia:

1) uprawnienia szczególne w zakresie płac i innych świadczeń przysługujących niektórym kategoriom członków korpusu służby cywilnej oraz zasady przyznawania tych świadczeń i ich wysokość,

2) inne dodatki do wynagrodzenia niż przewidziane w ustawie,

jeżeli te świadczenia i dodatki były przewidziane w przepisach obowiązujących w dniu wejścia w życie ustawy.

Art. 95. Członkom korpusu służby cywilnej zatrudnionym na stanowisku kuratora oświaty lub na stanowiskach wymagających kwalifikacji pedagogicznych przysługują uprawnienia określone w art. 30, 31, art. 32 ust. 3, art. 33, 36, 46, 51, 58–60, 86, 88 i 90 ustawy z dnia 26 stycznia 1982 r. — Karta Nauczyciela (Dz.U. z 1997 r. Nr 56, poz. 357 oraz z 1998 r. Nr 106, poz. 668 i Nr 162, poz. 1118), a okres zatrudnienia na tych stanowiskach wlicza się do okresu zatrudnienia, od którego zależą uprawnienia nauczyciela określone w tej ustawie.

Art. 96. Na zasadach określonych w odrębnych przepisach członkowie korpusu służby cywilnej korzystają z ochrony przewidzianej dla funkcjonariuszy publicznych.

Art. 97. Przepisów art. 78–87 i art. 92 nie stosuje się wobec Szefa Służby Cywilnej oraz zastępcy Szefa Służby Cywilnej.

Rozdział 8

Szkolenie i rozwój w służbie cywilnej

Art. 98. 1. Członek korpusu służby cywilnej uczestniczy w szkoleniach w służbie cywilnej.

2. Szkolenia w służbie cywilnej obejmują:

- 1) szkolenia centralne — planowane, organizowane i nadzorowane przez Szefa Służby Cywilnej,
- 2) szkolenia powszechne — planowane, organizowane i nadzorowane przez dyrektora generalnego urzędu,
- 3) szkolenia w ramach indywidualnego programu rozwoju zawodowego urzędnika służby cywilnej — planowane, organizowane i nadzorowane przez dyrektora generalnego urzędu w porozumieniu z zatrudnionym w danym urzędzie urzędnikiem służby cywilnej,
- 4) studium zarządzania strategicznego dla dyrektorów generalnych urzędów,
- 5) szkolenia specjalistyczne — planowane, organizowane i nadzorowane przez dyrektora generalnego urzędu, obejmujące tematykę związaną z zadaniami urzędu.

Art. 99. 1. Szef Służby Cywilnej ustala corocznie plan szkoleń centralnych w służbie cywilnej.

2. Plan szkoleń centralnych zawiera w szczególności:

- 1) priorytety szkoleniowe wobec członków korpusu służby cywilnej,
- 2) rodzaje szkoleń mających szczególne znaczenie w danym roku,
- 3) inne zalecenia i informacje dla osób organizujących i nadzorujących szkolenia w służbie cywilnej.

3. Przy ustalaniu programów szkoleń Szef Służby Cywilnej współdziała w szczególności z Krajową Szkołą Administracji Publicznej.

Art. 100. 1. Dyrektor generalny urzędu ustala, odrębnie dla każdego urzędnika służby cywilnej zatrudnionego w kierowanym przez niego urzędzie, indywidualny program rozwoju zawodowego, stanowiący podstawę do kierowania urzędnika na szkolenia, biorąc pod uwagę w szczególności:

- 1) ocenę pracy urzędnika, dokonaną przez bezpośredniego przełożonego,
- 2) perspektywy wykonywania pracy zawodowej przez urzędnika,
- 3) potrzeby i możliwości urzędu w zakresie zatrudnienia,
- 4) potrzeby i możliwości urzędnika ustalane w wyniku przeprowadzonych z nim uzgodnień.

2. Indywidualny program rozwoju zawodowego dla dyrektora generalnego urzędu jest ustalany przez Szefa Służby Cywilnej. Przepis ust. 1 stosuje się odpowiednio.

Art. 101. 1. Uczestnictwo członka korpusu służby cywilnej w szkoleniach przewidzianych dla służby cywilnej jest traktowane na równi z wykonywaniem przez niego obowiązków służbowych.

2. Członek korpusu służby cywilnej nie ponosi opłat z tytułu uczestnictwa w szkoleniach przewidzianych dla służby cywilnej.

3. W wyjątkowych przypadkach dyrektor generalny urzędu może wyrazić zgodę na pokrycie przez urząd, w całości lub w części, kosztów uczestnictwa członka korpusu służby cywilnej w szkoleniach i zajęciach innych niż przewidziane dla służby cywilnej.

Art. 102. 1. Dyrektor generalny urzędu może skierować członka korpusu służby cywilnej mającego wykształcenie prawnicze na aplikację legislacyjną. Wzajemne prawa i obowiązki urzędu i członka korpusu służby cywilnej związane ze skierowaniem na aplikację legislacyjną określa umowa zawarta między dyrektorem generalnym urzędu a członkiem korpusu służby cywilnej.

2. Aplikacja legislacyjna kończy się egzaminem.

3. Prezes Rady Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, szczegółowe zasady i tryb organizowania i odbywania aplikacji, uwzględniając w szczególności: dziedziny prawa będące podstawą opracowania programu aplikacji legislacyjnej, warunki i tryb przyjmowania na aplikację, także osób nie będących członkami korpusu służby cywilnej, wysokość opłat za udział w aplikacji i tryb ich uiszczania, obowiązki aplikantów i ich patronów, szczegółowe zasady, warunki oraz etapy dopuszczania do egzaminu kończącego aplikację oraz przeprowadzania go, skład komisji egzaminacyjnej oraz wzór zaświadczenia stwierdzającego zdanie egzaminu.

Art. 103. Koszty szkoleń w służbie cywilnej są pokrywane ze środków:

- 1) wyodrębnionych w budżetach poszczególnych urzędów dla finansowania szkoleń powszechnych,

szkoleń w ramach indywidualnego programu rozwoju zawodowego urzędnika służby cywilnej oraz szkoleń specjalistycznych,

- 2) rezerwy budżetowej przeznaczonej na szkolenia członków korpusu służby cywilnej dla finansowania szkoleń centralnych oraz studium zarządzania strategicznego.

Art. 104. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, szczegółowe warunki organizowania i prowadzenia szkoleń w służbie cywilnej obejmujące w szczególności:

- 1) kryteria, jakie muszą spełniać podmioty, którym powierza się prowadzenie szkoleń,
- 2) sposób i warunki oceny prowadzonych szkoleń.

Art. 105. Przepisy niniejszego rozdziału nie mają zastosowania wobec Sekretarza Rady Ministrów, Szefa Służby Cywilnej oraz zastępcy Szefa Służby Cywilnej.

Rozdział 9

Odpowiedzialność dyscyplinarna członka korpusu służby cywilnej

Art. 106. 1. Urzędnik służby cywilnej oraz pracownik służby cywilnej odpowiadają dyscyplinarnie za naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej.

2. Postępowanie dyscyplinarne nie może być wszczęte po upływie 3 miesięcy od dnia powzięcia przez dyrektora generalnego urzędu wiadomości o naruszeniu obowiązków członka korpusu służby cywilnej ani po upływie 2 lat od popełnienia tego czynu. W przypadku naruszenia obowiązków przez Sekretarza Rady Ministrów albo dyrektora generalnego urzędu termin 3 miesięcy na wszczęcie postępowania dyscyplinarnego liczy się od dnia powzięcia wiadomości przez Szefa Służby Cywilnej.

3. Jeżeli członek korpusu służby cywilnej z powodu nieobecności w pracy nie ma możliwości złożenia wyjaśnień, bieg trzymiesięcznego terminu nie rozpoczyna się, a rozpoczęty ulega zawieszeniu do dnia jego stawienia się do pracy.

4. Jeżeli czyn członka korpusu służby cywilnej zawiera znamiona przestępstwa, przedawnienie następuje nie wcześniej niż przedawnienie przewidziane w przepisach Kodeksu karnego.

Art. 107. 1. Karami dyscyplinarnymi stosowanymi wobec urzędników służby cywilnej są:

- 1) upomnienie,
- 2) nagana,
- 3) pozbawienie możliwości awansowania przez okres 2 lat na wyższy stopień służbowy,
- 4) obniżenie stopnia służbowego służby cywilnej,
- 5) zakaz przystępowania do konkursu na wyższe stanowisko w służbie cywilnej przez okres 2 lat,
- 6) zakaz zajmowania wyższych stanowisk w służbie cywilnej przez okres od 2 do 5 lat,
- 7) wydalenie ze służby cywilnej.

2. Karami dyscyplinarnymi stosowanymi wobec pracowników służby cywilnej są:

- 1) upomnienie,
- 2) nagana,
- 3) nagana z ostrzeżeniem,
- 4) nagana z pozbawieniem możliwości awansowania przez okres 2 lat do wyższej kategorii zaszeregowania,
- 5) obniżenie kategorii zaszeregowania,
- 6) wydalenie z pracy w urzędzie.

3. Prawomocne orzeczenie kary wymienionej w ust. 2 pkt 6 powoduje wygaśnięcie stosunku pracy.

4. Prawomocne orzeczenie kar wymienionych w ust. 1 pkt 7 oraz ust. 2 pkt 6 powoduje zakaz ubiegania się o zatrudnienie w korpusie służby cywilnej przez okres 5 lat.

Art. 108. 1. Za mniejszej wagi naruszenie obowiązków członka korpusu służby cywilnej dyrektor generalny urzędu może ukarać członka korpusu upomnieniem na piśmie. Ukaranie może być poprzedzone postępowaniem wyjaśniającym.

2. Członek korpusu służby cywilnej może w ciągu 7 dni od wymierzenia mu kary upomnienia wnieść sprzeciw do dyrektora generalnego urzędu.

3. W razie wniesienia sprzeciwu, o którym mowa w ust. 2, dyrektor generalny urzędu przekazuje sprawę rzecznikowi dyscyplinarnemu.

4. W przypadku naruszenia obowiązków członka korpusu służby cywilnej, o którym mowa w ust. 1, przez Sekretarza Rady Ministrów albo dyrektora generalnego urzędu, kary upomnienia udziela Szef Służby Cywilnej. Przepisy ust. 2 i 3 stosuje się odpowiednio.

Art. 109. Sprawy dyscyplinarne członków korpusu służby cywilnej rozpoznają komisje dyscyplinarne:

- 1) w I instancji — komisja dyscyplinarna urzędu,
- 2) w II instancji — Wyższa Komisja Dyscyplinarna Służby Cywilnej, zwana dalej „Wyższą Komisją Dyscyplinarną”.

Art. 110. 1. Komisję dyscyplinarną urzędu powołuje dyrektor generalny urzędu spośród członków korpusu służby cywilnej zatrudnionych w urzędzie. W razie potrzeby Szef Służby Cywilnej może utworzyć komisję dyscyplinarną dla kilku urzędów.

2. Komisję dyscyplinarną urzędu, w liczbie co najmniej 10 członków korpusu służby cywilnej, w tym przewodniczącego i zastępców przewodniczącego, powołuje się na okres 3 lat.

3. Komisja dyscyplinarna urzędu powołuje ze swojego grona przewodniczącego komisji i jego zastępców.

4. Tryb pracy komisji dyscyplinarnej urzędu określa regulamin uchwalony przez komisję i zatwierdzony przez dyrektora generalnego urzędu.

Art. 111. 1. Wyższą Komisję Dyscyplinarną powołuje Prezes Rady Ministrów na wniosek Szefa Służby Cywilnej spośród urzędników służby cywilnej.

2. Wyższą Komisję Dyscyplinarną, w liczbie 11 członków, powołuje się na okres 6 lat. Członkowie Wyższej Komisji Dyscyplinarnej pełnią swoje funkcje do czasu powołania ich następców.

3. Wyższa Komisja Dyscyplinarna powołuje ze swojego grona przewodniczącego Wyższej Komisji Dyscyplinarnej i jego zastępców.

4. Tryb pracy Wyższej Komisji Dyscyplinarnej określa regulamin uchwalany przez Komisję.

5. Obsługę prac Wyższej Komisji Dyscyplinarnej zapewnia Urząd Służby Cywilnej.

Art. 112. 1. Na czas wykonywania zadań w komisjach dyscyplinarnych jej członkom przysługuje zwolnienie od pracy zawodowej.

2. Przepisy art. 17 stosuje się odpowiednio do członków komisji dyscyplinarnych.

Art. 113. Prezes Rady Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, wynagrodzenie członków Wyższej Komisji Dyscyplinarnej oraz komisji dyscyplinarnej urzędu, przyjmując najniższe wynagrodzenie za pracę pracowników za podstawę ustalania wysokości wynagrodzenia przewodniczącego, zastępców przewodniczącego i pozostałych członków tych komisji.

Art. 114. 1. Wyższa Komisja Dyscyplinarna rozpatruje odwołania od orzeczeń komisji dyscyplinarnych urzędów.

2. Sprawy dyscyplinarne Sekretarza Rady Ministrów oraz dyrektorów generalnych urzędów rozpatruje w I i II instancji Wyższa Komisja Dyscyplinarna, przy czym w II instancji Komisja orzeka w pełnym składzie.

Art. 115. Członkowie komisji dyscyplinarnych są niezawisli w zakresie orzecznictwa dyscyplinarnego oraz nie są związani rozstrzygnięciami innych organów stosujących prawo, z wyjątkiem prawomocnego wyroku sądu.

Art. 116. 1. Komisje dyscyplinarne orzekają w składzie:

1) w I instancji:

- a) trzech członków, gdy rzecznik dyscyplinarny wniósł o zastosowanie kary określonej w art. 107 ust. 1 pkt 1—4 oraz ust. 2 pkt 1—3,
- b) pięciu członków, w tym przewodniczący składu posiadający wykształcenie prawnicze, gdy rzecznik dyscyplinarny wniósł o zastosowanie kary określonej w art. 107 ust. 1 pkt 5—7 oraz ust. 2 pkt 4—6,

2) w II instancji pięciu członków, z których co najmniej dwóch powinno posiadać wykształcenie prawnicze, gdy rozpatrywana jest sprawa, co do której orzeczono karę określoną w art. 107 ust. 1 pkt 5—7 oraz ust. 2 pkt 4—6.

2. Przewodniczący komisji dyscyplinarnej wyznacza skład orzekający i termin rozprawy.

3. W sprawach dotyczących urzędników służby cywilnej przewodniczącym składu jest urzędnik służby cywilnej.

Art. 117. 1. Rzecznika dyscyplinarnego urzędu powołuje dyrektor generalny urzędu spośród podległych mu urzędników służby cywilnej, a dla spraw dyscyplinarnych Sekretarza Rady Ministrów i dyrektora generalnego urzędu — Szef Służby Cywilnej.

2. Rzecznik dyscyplinarny wszczyna postępowanie wyjaśniające na polecenie dyrektora generalnego urzędu bądź Szefa Służby Cywilnej — w sprawach dyscyplinarnych Sekretarza Rady Ministrów lub dyrektora generalnego urzędu i informuje ich o dokonanych ustaleniach. O wszczęciu tego postępowania rzecznik zawiadamia osobę, której ono dotyczy.

3. Rzecznik postanawia o przekazaniu komisji dyscyplinarnej wniosku o wszczęcie postępowania dyscyplinarnego albo, za zgodą dyrektora urzędu, o umorzeniu postępowania wyjaśniającego.

Art. 118. 1. Komisja dyscyplinarna urzędu wszczyna postępowanie dyscyplinarne z dniem zgłoszenia wniosku rzecznika dyscyplinarnego o wszczęcie postępowania.

2. Obwiniony ma prawo korzystania z pomocy wybranego przez siebie obrońcy, z zastrzeżeniem przepisów o ochronie tajemnicy ustawowo chronionej. W przypadku gdy rzecznik dyscyplinarny wniósł o orzeczenie kary wydalenia ze służby, a obwiniony nie ma obrońcy z wyboru, przewodniczący składu orzekającego wyznacza obrońcę spośród urzędników służby cywilnej.

3. Komisja dyscyplinarna wydaje orzeczenie po przeprowadzeniu rozprawy, w toku której występuje rzecznik dyscyplinarnego i obwinionego oraz jego obrońcy, jeżeli został ustanowiony, a także po rozpatrzeniu innych dowodów mających znaczenie w sprawie.

4. Nie usprawiedliwione niestawiennictwo obwinionego lub jego obrońcy nie wstrzymuje rozpoznania sprawy.

5. Rozprawa jest jawna. W uzasadnionych przypadkach skład orzekający może wyłączyć jawność rozprawy, jednakże ogłoszenie orzeczenia jest jawne.

6. Orzeczenie wraz z uzasadnieniem doręcza się stronom w terminie 7 dni od dnia ogłoszenia orzeczenia.

7. Od orzeczenia komisji dyscyplinarnej urzędu strony mogą odwołać się do Wyższej Komisji Dyscyplinarnej w ciągu 14 dni od dnia doręczenia orzeczenia.

Art. 119. 1. W postępowaniu przed Wyższą Komisją Dyscyplinarną stosuje się odpowiednio przepisy art. 118 ust. 1—6.

2. Od orzeczeń Wyższej Komisji Dyscyplinarnej stronom oraz Szefowi Służby Cywilnej przysługuje odwołanie do Sądu Apelacyjnego w Warszawie.

3. Do rozpatrzenia odwołania stosuje się przepisy Kodeksu postępowania cywilnego o apelacji.

Art. 120. 1. Odpis prawomocnego orzeczenia komisji dyscyplinarnej dołącza się do akt osobowych członka korpusu służby cywilnej.

2. Dyrektor generalny urzędu wykonuje kary, o których mowa w art. 107 ust. 1 pkt 3—6 oraz ust. 2 pkt 5, z chwilą uprawomocnienia się orzeczenia.

Art. 121. 1. Kary dyscyplinarne określone w art. 107 ust. 1 pkt 1—5 oraz ust. 2 pkt 1—5 ulegają zatarciu, a odpis orzeczenia dołączony do akt osobowych podlega zniszczeniu po upływie 3 lat od dnia doręczenia prawomocnego orzeczenia o ukaraniu. Na wniosek ukaranego zatarcie może nastąpić po upływie 2 lat.

2. Jeżeli w okresie przed zatarciem kary dyscyplinarnej członek korpusu służby cywilnej będzie ponownie ukarany dyscyplinarnie, termin 3 lat, o którym mowa w ust. 1, liczy się od dnia doręczenia prawomocnego orzeczenia o ponownym ukaraniu.

3. W przypadku kary dyscyplinarnej określonej w art. 107 ust. 1 pkt 6 i 7 oraz ust. 2 pkt 6 zatarcie oraz zniszczenie odpisu orzeczenia następuje po upływie 3 lat od dnia upływu okresu, na który kara została orzeczona, albo okresu, o którym mowa w art. 107 ust. 4.

Art. 122. W postępowaniu przed komisjami dyscyplinarnymi w sprawach nie uregulowanych w niniejszym rozdziale stosuje się odpowiednio przepisy Kodeksu postępowania karnego.

Art. 123. 1. Koszty obrońcy z wyboru, który nie jest członkiem korpusu służby cywilnej, ponosi obwiniony.

2. Koszty biegłych powołanych przez komisję dyscyplinarną i koszty zleconych przez nią ekspertyz ponosi urząd, przy którym działa komisja dyscyplinarna.

Art. 124. Przepisy niniejszego rozdziału nie mają zastosowania wobec Szefa Służby Cywilnej oraz zastępcy Szefa Służby Cywilnej.

Rozdział 10

Zmiany w przepisach obowiązujących

Art. 125. W ustawie z dnia 6 marca 1981 r. o Państwowej Inspekcji Pracy (Dz.U. z 1985 r. Nr 54, poz. 276, z 1989 r. Nr 34, poz. 178, z 1996 r. Nr 24, poz. 110 i Nr 106, poz. 496 oraz z 1998 r. Nr 113, poz. 717 i Nr 162, poz. 1126) skreśla się art. 26.

Art. 126. W ustawie z dnia 16 września 1982 r. o pracownikach urzędów państwowych (Dz. U. Nr 31, poz. 214, z 1984 r. Nr 35, poz. 187, z 1988 r. Nr 19,

poz. 132, z 1989 r. Nr 4, poz. 24, Nr 34, poz. 178 i 182, z 1990 r. Nr 20, poz. 121, z 1991 r. Nr 55, poz. 234, Nr 88, poz. 400 i Nr 95, poz. 425, z 1992 r. Nr 54, poz. 254 i Nr 90, poz. 451, z 1994 r. Nr 136, poz. 704, z 1995 r. Nr 132, poz. 640, z 1996 r. Nr 89, poz. 402 i Nr 106, poz. 496, z 1997 r. Nr 98, poz. 604, Nr 133, poz. 882 i 883 i Nr 141, poz. 943 oraz z 1998 r. Nr 131, poz. 860, Nr 155, poz. 1016 i Nr 162, poz. 1118) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1:

a) dotychczasową treść oznacza się jako ust. 1 i skreśla się pkt 3a—5 oraz pkt 11³⁾,

b) dodaje się ust. 2 w brzmieniu:

„2. Ustawa określa obowiązki i prawa osób zatrudnionych w:

- 1) Kancelarii Prezesa Rady Ministrów,
- 2) urzędach ministrów i przewodniczących komitetów wchodzących w skład Rady Ministrów oraz urzędach centralnych organów administracji rządowej,
- 3) urzędach wojewódzkich oraz innych urzędach stanowiących aparat pomocniczy terenowych organów administracji rządowej podległych ministrom lub centralnym organom administracji rządowej,
- 4) Rządowym Centrum Studiów Strategicznych,
- 5) komendach, inspektoratach i innych jednostkach organizacyjnych stanowiących aparat pomocniczy kierowników zespołowych służb, inspekcji i straży wojewódzkich oraz kierowników powiatowych służb, inspekcji i straży,

6) ⁴⁾

7) ⁴⁾

wobec których nie mają zastosowania przepisy ustawy z dnia 18 grudnia 1998 r. o służbie cywilnej (Dz.U. z 1999 r. Nr 49, poz. 483).”;

2) art. 7¹ otrzymuje brzmienie:

„Art. 7¹. 1. Kierownik urzędu może skierować urzędnika mającego wykształcenie prawnicze do odbycia aplikacji legislacyjnej. Wzajemne prawa i obowiązki urzędu i urzędnika, związane ze skierowaniem na aplikację legislacyjną, określa umowa zawarta między kierownikiem urzędu a urzędnikiem.

2. Aplikacja legislacyjna kończy się egzaminem.

3. Szczegółowe zasady i tryb organizowania i odbywania aplikacji określają odrębne przepisy.”;

3) skreśla się art. 24¹ ;

³⁾ Pominęto wyrazy „i 12” jako niezgodne z art. 153 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stosownie do wyroku Trybunału Konstytucyjnego powołanego w przypisie 1.

⁴⁾ Pominęto jako niezgodny z art. 153 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej stosownie do wyroku Trybunału Konstytucyjnego powołanego w przypisie 1.

4) w art. 48:

a) w ust. 1:

- w zdaniu wstępnym skreśla się wyrazy „art. 24¹”, a wyraz „wydają” zastępuje się wyrazem „wydaje”,
- skreśla się pkt 1 i 2,

b) dodaje się ust. 1a—1c w brzmieniu:

„1a. Przepisów art. 2 pkt 1, art. 7 ust. 6 i art. 30 ust. 1 nie stosuje się w odniesieniu do pracowników urzędów wymienionych w art. 1 ust. 1 pkt 1, 2, 6, 7, 9, 10 i 13. Kierownicy tych urzędów są uprawnieni do określania:

- 1) stanowisk, na których zatrudnieni pracownicy są urzędnikami państwowymi,
- 2) wykazu stanowisk objętych aplikacją administracyjną oraz zasad i trybu odbywania tej aplikacji,
- 3) rozkładu czasu pracy w tygodniu i jego wymiaru w poszczególnych dniach tygodnia.

1b. W ramach posiadanych środków na wynagrodzenia określonych w ustawie budżetowej kierownicy urzędów, o których mowa w ust. 1a, ustalają regulamin wynagradzania w urzędzie. Regulamin ten w odniesieniu do Kancelarii Sejmu zatwierdza Marszałek Sejmu, a w odniesieniu do Kancelarii Senatu — Marszałek Senatu. Przepisów art. 21 ust. 3, art. 22 ust. 2, art. 23 ust. 2 i art. 47¹ ust. 3 nie stosuje się.

1c. Dodatkowy fundusz nagród dla urzędników państwowych za szczególne osiągnięcia w pracy zawodowej utworzony na podstawie art. 24 ust. 2 w urzędach, o których mowa w ust. 1a, pozostaje w dyspozycji kierowników tych urzędów i może być przez nich podwyższany w ramach posiadanych środków na wynagrodzenia.”,

c) w ust. 2 wyrazy „organom wymienionym w ust. 1” zastępuje się wyrazami „organowi wymienionemu w ust. 1 oraz Marszałkowi Sejmu w odniesieniu do pracowników Kancelarii Sejmu, Krajowego Biura Wyborczego, Państwowej Inspekcji Pracy i Biura Generalnego Inspektora Ochrony Danych Osobowych, a także Marszałkowi Senatu w odniesieniu do pracowników Kancelarii Senatu oraz kierownikom urzędów wymienionym w art. 1 ust. 1 pkt 6 i 7 w odniesieniu do pracowników tych urzędów”,

d) w ust. 3 po wyrazach „w ust. 1” dodaje się wyrazy „oraz w art. 1 ust. 1 pkt 1, 2, 6, 7, 9, 10 i 13”,

e) skreśla się ust. 4.

Art. 127. W ustawie z dnia 15 lipca 1987 r. o Rzeczniku Praw Obywatelskich (Dz.U. z 1991 r. Nr 109, poz. 471 i z 1998 r. Nr 106, poz. 668) w art. 20:

1) w ust. 5 skreśla się wyrazy „, z uwzględnieniem ust. 6 i 7”;

2) skreśla się ust. 6 i 7.

Art. 128. W ustawie z dnia 28 lipca 1990 r. o działalności ubezpieczeniowej (Dz. U. z 1996 r. Nr 11, poz. 62, z 1997 r. Nr 43, poz. 272, Nr 88, poz. 554, Nr 107, poz. 685, Nr 121, poz. 769 i 770, Nr 139, poz. 934 oraz z 1998 r. Nr 155, poz. 1015) w art. 82c:

1) ust. 4 otrzymuje brzmienie:

„4. Prezes Rady Ministrów określa, w drodze rozporządzenia, zasady wynagradzania członków korpusu służby cywilnej będących pracownikami Państwowego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń, Rzecznika Ubezpieczonych i pracownikami Biura Rzecznika Ubezpieczonych, z uwzględnieniem poziomu płac w instytucjach ubezpieczeniowych.”;

2) po ust. 4 dodaje się ust. 4a w brzmieniu:

„4a. Minister właściwy do spraw finansów publicznych określa, w drodze rozporządzenia, zasady wynagradzania pozostałych pracowników Państwowego Urzędu Nadzoru Ubezpieczeń, Rzecznika Ubezpieczonych i pracowników Biura Rzecznika Ubezpieczonych, z uwzględnieniem poziomu płac w instytucjach ubezpieczeniowych.”

Art. 129. W ustawie z dnia 14 czerwca 1991 r. o Krajowej Szkole Administracji Publicznej (Dz. U. Nr 63, poz. 266 i Nr 104, poz. 450, z 1996 r. Nr 106, poz. 496 oraz z 1997 r. Nr 28, poz. 153) wprowadza się następujące zmiany:

1) w art. 1 w ust. 2 po wyrazach „przygotowywanie do służby publicznej” dodaje się wyrazy „urzędników służby cywilnej oraz”;

2) w art. 4:

a) w ust. 1 wyrazy „posiadających ukończone studia wyższe” zastępuje się wyrazami „, które nie ukończyły 32 lat i posiadają dyplom ukończenia studiów wyższych z tytułem magistra lub równorzędnym”,

b) ust. 2 otrzymuje brzmienie:

„2. Zasady i tryb przeprowadzenia postępowania rekrutacyjnego, powoływania komisji rekrutacyjnej oraz zasady i tryb wnoszenia odwołań od wyniku tego postępowania określa statut Szkoły.”,

3) w art. 6 w ust. 2 po wyrazie „Urzednicy” dodaje się wyrazy „i inni pracownicy administracji publicznej”.

Art. 130. W ustawie z dnia 28 maja 1993 r. — Ordynacja wyborcza do Sejmu Rzeczypospolitej Polskiej (Dz. U. Nr 45, poz. 205, z 1995 r. Nr 132, poz. 640 oraz z 1997 r. Nr 47, poz. 297, Nr 70, poz. 443, Nr 88, poz. 554, Nr 98, poz. 604, Nr 121, poz. 770 i Nr 141, poz. 943 oraz z 1999 r. Nr 41, poz. 412) w art. 73:

1) w ust. 4 wyrazy „ust. 5—7” zastępuje się wyrazami „ust. 7”;

2) skreśla się ust. 5 i 6.

Art. 131. W ustawie z dnia 7 lipca 1994 r. — Prawo budowlane (Dz.U. Nr 89, poz. 414, z 1996 r. Nr 100, poz. 465, Nr 106, poz. 496 i Nr 146, poz. 680, z 1997 r. Nr 88, poz. 554 i Nr 111, poz. 726, z 1998 r. Nr 22, poz. 118 i Nr 106, poz. 668 oraz z 1999 r. Nr 41, poz. 412) w art. 84:

1) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wymagane kwalifikacje i zasady wynagradzania członków korpusu służby cywilnej zatrudnionych w Głównym Urzędzie Nadzoru Budowlanego oraz wojewódzkich i powiatowych inspektoratach nadzoru budowlanego.”;

2) dodaje się ust. 4 w brzmieniu:

„4. Rada Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wymagane kwalifikacje i zasady wynagradzania pozostałych pracowników Głównego Urzędu Nadzoru Budowlanego oraz wojewódzkich i powiatowych inspektoratów nadzoru budowlanego.”

Art. 132.⁴⁾

Art. 133. W ustawie z dnia 6 lutego 1997 r. o powszechnym ubezpieczeniu zdrowotnym (Dz. U. Nr 28, poz. 153 i Nr 75, poz. 468 oraz z 1998 r. Nr 117, poz. 756, Nr 137, poz. 887, Nr 144, poz. 929 i Nr 162, poz. 1116 oraz z 1999 r. Nr 45, poz. 439) w art. 151a:

1) ust. 3 otrzymuje brzmienie:

„3. Prezes Rady Ministrów określi, w drodze rozporządzenia, wymagane kwalifikacje członków korpusu służby cywilnej zatrudnionych w Urzędzie Nadzoru oraz zasady ich wynagradzania, z uwzględnieniem poziomu płac w Państwowym Urzędzie Nadzoru Ubezpieczeń.”;

2) po ust. 3 dodaje się ust. 3a w brzmieniu:

„3a. Minister Zdrowia i Opieki Społecznej w porozumieniu z Ministrem Finansów i Ministrem Pracy i Polityki Socjalnej określi, w drodze rozporządzenia, wymagane kwalifikacje pozostałych pracowników Urzędu Nadzoru oraz zasady ich wynagradzania, z uwzględnieniem poziomu płac w Państwowym Urzędzie Nadzoru Ubezpieczeń.”

Art. 134. W ustawie z dnia 6 czerwca 1997 r. o Inspekcji Celnej (Dz.U. Nr 71, poz. 449 i z 1998 r. Nr 137, poz. 886) w art. 6 skreśla się ust. 4.

Art. 135. W ustawie z dnia 21 sierpnia 1997 r. o ograniczeniu prowadzenia działalności gospodarczej przez osoby pełniące funkcje publiczne (Dz.U. Nr 106, poz. 679 oraz z 1998 r. Nr 113, poz. 715 i Nr 162, poz. 1126) w art. 2 w pkt 1 i 2 wyrazy „urzędników służby cywilnej” zastępuje się wyrazami „członków korpusu służby cywilnej”.

Rozdział 11

Przepisy przejściowe i dostosowujące

Art. 136. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy pracownicy zatrudnieni na stanowiskach określonych

w art. 2 stają się z mocy prawa pracownikami służby cywilnej, z zastrzeżeniem art. 137.

2. Wynagrodzenie miesięczne osób, o których mowa w ust. 1, ustalone zgodnie z przepisami niniejszej ustawy, nie może być niższe od ich dotychczasowego miesięcznego wynagrodzenia.

Art. 137. 1. Stosunki pracy nawiązane w urzędach, o których mowa w art. 2, przed dniem wejścia w życie ustawy, na podstawie mianowania na zasadach określonych w ustawie o pracownikach urzędów państwowych, pozostają w mocy nie dłużej niż do dnia 31 grudnia 2003 r., chyba że wcześniej w sposób określony w niniejszej ustawie zostały przekształcone, rozwiązane lub wygasły.

2. Z dniem 1 stycznia 2004 r. dotychczasowe stosunki pracy osób zatrudnionych na podstawie mianowania na zasadach określonych w ustawie o pracownikach urzędów państwowych przekształcają się w stosunki pracy na podstawie umowy o pracę na czas nie określony.

Art. 138. 1. Do pracowników zatrudnionych na podstawie mianowania zgodnie z przepisami ustawy o pracownikach urzędów państwowych stosuje się art. 10 ust. 1a, 1b i 5, art. 13–16 oraz art. 27 ust. 3 tej ustawy.

2. Osoby odwołane z funkcji organu administracji państwowej lub innego stanowiska kierowniczego w administracji państwowej, które przed powołaniem na tę funkcję lub stanowisko były urzędnikami państwowymi mianowanymi zgodnie z przepisami ustawy o pracownikach urzędów państwowych, stają się pracownikami służby cywilnej i w stosunku do nich stosuje się odpowiednio art. 45 ust. 2 ustawy o pracownikach urzędów państwowych.

Art. 139. 1. Z dniem wejścia w życie ustawy urzędnicy służby cywilnej, mianowani na podstawie przepisów ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o służbie cywilnej (Dz.U. Nr 89, poz. 402, z 1997 r. Nr 106, poz. 679 oraz z 1998 r. Nr 58, poz. 366 i Nr 162, poz. 1126), stają się urzędnikami służby cywilnej w rozumieniu niniejszej ustawy.

2. Urzędnikom, o których mowa w ust. 1, przyznaje się najniższy stopień służbowy w służbie cywilnej.

3. Do wynagrodzenia urzędników, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy o wynagrodzeniu w służbie cywilnej wydane na podstawie niniejszej ustawy.

4. Jeżeli wynagrodzenie urzędników, o których mowa w ust. 1, jest niższe od przysługującego poprzednio, przez okres 3 miesięcy od dnia wejścia w życie ustawy wypłaca się im dodatek wyrównawczy w wysokości różnicy między wynagrodzeniem przysługującym dotychczas a wynagrodzeniem aktualnym.

Art. 140. Do czasu wejścia w życie ustawy, o której mowa w art. 2 ust. 4, do członków korpusu służby cy-

wilnej zatrudnionych w służbie dyplomatyczno-konsularnej stosuje się przepisy niniejszej ustawy ze zmianami i uzupełnieniami wynikającymi z aktów wykonawczych wydanych na podstawie ustawy o pracownikach urzędów państwowych.

Art. 141. Do członków korpusu służby cywilnej zatrudnionych w administracji celnej przepisy niniejszej ustawy stosuje się ze zmianami i uzupełnieniami wynikającymi z aktu wykonawczego wydanego na podstawie art. 47 ustawy o pracownikach urzędów państwowych.

Art. 142. Przepisy wydane na podstawie art. 2 pkt 1, art. 7 ust. 6, art. 21 ust. 3, art. 22 ust. 2, art. 23 ust. 2, art. 30 ust. 1, art. 47¹ ust. 3 w związku z art. 48 ust. 1 pkt 1 i 2 ustawy o pracownikach urzędów państwowych przed dniem wejścia w życie niniejszej ustawy zachowują moc do czasu wydania przepisów, o których mowa w art. 48 w brzmieniu ustalonym niniejszą ustawą.

Art. 143. 1. Do pracowników służby cywilnej, którzy w dniu wejścia w życie ustawy mają co najmniej dwuletni staż pracy w administracji publicznej, nie stosuje się przepisu art. 28 pkt 2.

2. W okresie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy do stażu pracy w służbie cywilnej, o którym mowa w art. 28 pkt 3, zalicza się staż pracy w administracji publicznej.

Art. 144. 1. W okresie 5 lat od dnia wejścia w życie ustawy o stanowiska wymienione w art. 41 ust. 1 mogą ubiegać się osoby nie będące urzędnikami służby cywilnej.

2. Z osobami nie będącymi urzędnikami służby cywilnej ubiegającymi się o stanowisko, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 1, umowę o pracę zawiera Prezes Rady Ministrów.

3. Do osób nie będących urzędnikami służby cywilnej ubiegających się o stanowisko, o którym mowa w art. 41 ust. 1 pkt 2, przepisy art. 48 stosuje się odpowiednio.

Art. 145. 1. Stosunek pracy osób, które w dniu wejścia w życie niniejszej ustawy zajmują stanowisko Szefa Służby Cywilnej, Sekretarza Rady Ministrów i dyrektora generalnego urzędu powierzone im na podstawie art. 93 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o służbie cywilnej, przekształca się z mocy prawa w stosunek pracy na podstawie powołania, trwający do dnia obsadzenia tego stanowiska na zasadach przewidzianych w niniejszej ustawie, nie dłużej jednak niż przez okres 2 lat od dnia wejścia w życie niniejszej ustawy.

2. Szefa Służby Cywilnej oraz Sekretarza Rady Ministrów odwołuje Prezes Rady Ministrów, a dyrektora generalnego urzędu — Szef Służby Cywilnej.

3. Do osób, o których mowa w ust. 1, stosuje się przepisy niniejszej ustawy dotyczące pracowników służby cywilnej.

4. W stosunku do Sekretarza Rady Ministrów oraz dyrektora generalnego urzędu czynności, o których mowa w art. 30 ust. 3 oraz art. 40 ust. 1, dokonuje Szef Służby Cywilnej.

Art. 146. 1. Osoba zajmująca stanowisko Szefa Służby Cywilnej powierzone jej na podstawie art. 93 ustawy z dnia 5 lipca 1996 r. o służbie cywilnej może złożyć wniosek o mianowanie w służbie cywilnej do Prezesa Rady Ministrów w ciągu miesiąca od dnia wejścia w życie ustawy.

2. Mianowania osoby, o której mowa w ust. 1, dokonuje, w imieniu Rzeczypospolitej Polskiej, Prezes Rady Ministrów.

Art. 147. 1. W okresie 2 lat od dnia wejścia w życie ustawy Wyższa Komisja Dyscyplinarna może działać z udziałem pracowników służby cywilnej.

2. W okresie, o którym mowa w ust. 1, funkcję rzecznika dyscyplinarnego urzędu może sprawować pracownik służby cywilnej.

Art. 148. 1. Do pierwszego składu Rady Służby Cywilnej Prezes Rady Ministrów powołuje 4 członków Rady, o których mowa w art. 15 ust. 2 — na 3 lata, a pozostałych 4 członków — na 6 lat.

2. Do pierwszego składu Rady Służby Cywilnej Prezes Rady Ministrów powołuje członków Rady, o których mowa w art. 15 ust. 3, na okres pozostały do czasu zakończenia kadencji Sejmu wybranego w dniu 21 września 1997 r.

Rozdział 12

Przepisy końcowe

Art. 149. Traci moc ustawa z dnia 5 lipca 1996 r. o służbie cywilnej (Dz.U. Nr 89, poz. 402, z 1997 r. Nr 106, poz. 679 oraz z 1998 r. Nr 58, poz. 366 i Nr 162, poz. 1126).

Art. 150. Ustawa wchodzi w życie po upływie 1 miesiąca od dnia ogłoszenia.

Zgodnie z art. 122 ust. 4 Konstytucji Rzeczypospolitej Polskiej podpisuję ustawę z pominięciem:

— art. 2 ust. 1 pkt 6 i 7,

— art. 20 ust. 4 w części dotyczącej regionalnych izb obrachunkowych i samorządowych kolegiów odwoławczych,

— art. 126 pkt 1 lit. a) w części dotyczącej skreślenia pkt 12 i lit. b) w części obejmującej pkt 6 i 7,

— art. 132

uznanych wyrokiem Trybunału Konstytucyjnego z dnia 28 kwietnia 1999 r. (Monitor Polski Nr 16, poz. 227) za niezgodne z Konstytucją.

Prezydent Rzeczypospolitej Polskiej: A. Kwaśniewski